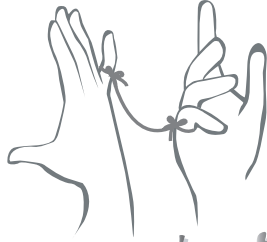


# 祖訓

ยอดหญิง  
เทพสุนไพร์

2

อวีจิวฮวา 雨久花 เฝียน  
เม่นน้อย แปล



## มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณใช้มอบใจไว้คู่กัน

เซียวจวินพูดจบ เขาก็เห็นหลี่เมิ่งซีก็ม่น้ำนวดทำให้เขาเซ่นเดิม โดยที่นางไม่พูดอะไร ใจรู้ว่า ครั้งนี้นางต้องแบกรับความอึดอัดใจมิใช่น้อย แต่เขาเองก็จนใจเหมือนกัน มารดาจะทำไม่ถูกเพียงใด ก็ยังคงเป็นมารดา ถึงอย่างไรได้หลี่เมิ่งซีก็ไม่มีบิดามารดาที่ทำได้ เซียวจวินลอบถอนหายใจในใจอย่างจนปัญญา

เห็นหน้าผากหลี่เมิ่งซีมีเหงื่อผุดซึม ต่อให้ไม่ยอมกอดรัดไปปล่อยนางไปเพียงใดก็รู้ว่า นางเหนื่อยแล้วจริงๆ นางควรไปพักผ่อนได้แล้ว เขาจึงพูดเสียงนุ่มนวล "ซีเออร์เหนื่อยมาทั้งวัน ตอนนี้ก็ดึกมากแล้ว เจ้าเองก็ควรพักผ่อนได้แล้วเสียที!" เซียวจวินตั้งใจพูดอย่างคลุมเครือไม่ชัดเจน เขาหวังอยากให้หลี่เมิ่งซีเข้าใจจุดประสงค์ของเขา

ให้นางพักผ่อนบนเตียงของเขา ไม่...เป็นเตียงของพวกเขาต่างหาก



# มากกว่ารัก

## ยอดทศิวิเทพสมุณเพร 2

อวิจิววา เขียน เม่นน้อย แปะ

《祖訓》

Volume 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 兩久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio [www.wenxinchuban.com](http://www.wenxinchuban.com))

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2377-8

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

**Jamsai**

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล [editor@jamsai.com](mailto:editor@jamsai.com)

เว็บไซต์ [www.jamsai.com](http://www.jamsai.com)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ [www.naiin.com](http://www.naiin.com)

# คำนำ

เรื่องราวของสตรีในเรื่องนี้มักจะขึงตึงตึงกันเหลือเกิน ไม่ว่าจะใครก็อยากแย่งชิงความรักของผู้เป็นสามีกันทั้งนั้น ทว่านั่นเป็นเรื่องของสตรีในเรื่องอื่น เว้นภรรยาเอกในเรื่องเขียวเซียงนี้สักคน เพราะหลี่เมิ่งซิ่นนอกจากจะใช้ชีวิตเห็นห่างกับผู้เป็นสามีแล้วนางยังขยันไปเอาอกเอาใจเหล่าไท่จวินด้วยค่ะ

ด้วยกฎของสกุลที่ไม่ให้ภรรยาเอกเป็นลูกของอนุ ทำให้หลี่เมิ่งซิ่นรู้ว่าตนเองอยู่ที่นั่นก็เพื่อรอวันหย่าเท่านั้น ทว่านางก็พยายามหาหนทางในการมีชีวิตรอดหลังจากที่ถูกหย่า นางไม่แยแสกับการเอาอกเอาใจสามีหรือตบตีแย่งชิงกับบรรดาอี่เหนียงของนางหวังแค่เก็บเงิน สร้างเนื้อสร้างตัวจากร้านยาอี่ซุนที่กำลังไปได้ด้วยดี ทว่าเรื่องราวจะไปถึงเพียงนั้นหรือ แม้นางไม่ไปสู้รบตบมือกับสตรีนางใด เพียงแค่อู้อยู่ๆ สตรีนางอื่นก็มาหาเรื่องนางด้วยอยากแย่งตำแหน่งภรรยาเอกของนางจนตัวสั่น ทั้งยังมีสามีผู้ชอบทำหน้าที่เป็นภูเขาน้ำแข็งตลอดเวลา ซึ่งนางรับมือเขาได้ยากยิ่งกว่าเวลาเผชิญหน้ากับเหล่าอี่เหนียงของเขาเสียอีก

มาร่วมติดตามกันค่ะว่าใน 'ยอดหญิงเทพสมุนไพรมะ' เล่ม 2 ความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคู่นี้จะดำเนินอย่างไรต่อไป และจะมีอุปสรรคใดเข้ามาทำให้หลี่เมิ่งซิ่นไม่อาจอยู่อย่างสงบสุขได้อีก พร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

# แนะนำตัวละคร

- \* หลี่เมิ่งซี                      ด็อกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลี่เมิ่งซี ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- \* เชียวจวิน                      คุณชายรองแห่งสกุลเชียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอนอ่อนผ่อนตาม
- \* เหล่าไท่จวิน                    ย่าของเชียวจวิน รักหลานชายและเอ็นดูหลี่เมิ่งซี เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่างๆ
- \* จางซิว                          ญาติผู้น้องของเชียวจวิน หลานสาวคนโปรดของ นายหญิงใหญ่ อยากรู้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเชียวจวิน
- \* หลี่อี่เหนียง                    อีเหนียงคนที่สี่ เป็นอนุโปรดของเชียวจวิน นิสัยขี้ขลาด ไม่นับถือหลี่เมิ่งซี
- \* นายหญิงใหญ่                มารดาของเชียวจวิน ไม่ชอบหลี่เมิ่งซี และอยากผลักดัน หลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- \* ชั่งกวนหงฮุย                 รัชทายาทองค์ปัจจุบัน นิสัยรักความถูกต้อง ห่วงใยราษฎร
- \* จื่อฮิว                          ป่าวคนสนิทของหลี่เมิ่งซี ยินดีทำงานถวายชีวิต ให้ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว

## 24

วันนี้อาศัยจังหวะที่เซียวจวินไม่อยู่ในเรือน จางชิวก็มาหาหลิเมิ่งซี อย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ทว่าหลิเมิ่งซีไม่อยู่ ประตูเรือนปิดตะวันออก ก็ถูกลงกลอนเอาไว้

จางชิวมองจื่อชยา จื่อตงที่อยู่ด้านข้างและเอ่ยว่า "หลายวันนี้ ข้ามาไม่เคยได้พบพี่สะใภ้เลย คิดๆ ดูก็พักใหญ่แล้วที่ไม่ได้เจอ ข้าเริ่มรู้สึกคิดถึงพี่สะใภ้เสียแล้ว ฤดูร้อนวันเวลายาวนาน ถึงอย่างไร วันนี้พวกเราสองคนก็ต้องคุยกันสักหน่อย จื่อชยา ตอนสะใภ้รอง ของพวกเจ้าออกไปมิได้บอกหรือว่าไปไหน เจ้าไปเชิญพี่สะใภ้กลับมา บอกว่าข้าจะรออยู่ที่เรือน"

"เรียนแม่นางชิว สะใภ้รองกับจื่อชิว จื่อชุนออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่ได้บอกว่าเป็นไหนเจ้าคะ"

"ในเมื่อนางไม่ได้บอก เจ้าก็ไปหาที่ละเรือนแล้วกัน หาพบแล้ว"

ให้บอกว่าข้าคิดถึงนาง จะรอนางอยู่หน้าประตูเรือนปีกตะวันออก หงจुकยกเก้าอี้มา ยกโต๊ะเล็กกับน้ำชามาหนึ่งกาและเตรียมขนมด้วย"

จื๋อชย่าเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็ไ้แต่ฝืนใจรับคำ ก่อนจะหมุนตัวออกจากเรือนเขียวเซียงไปตามหาสะไ้ร๋อง แต่จะให้นางไปตามหาคนจากที่ใดเล่า ในเมื่อสะไ้ร๋องหัดคัดอักษรอยู่ในห้องทิดเหนือของเรือนปีกตะวันออกนี่เอง!

อีกด้านหงจุกยกเก้าอี้มาวางหน้าประตูเรือนปีกตะวันออก สาวใช้รุ่นเล็กสองคนก็ยกโต๊ะตัวเล็กออกมา ตามด้วยน้ำชาและขนม

จางชิวนั่งลงบนเก้าอี้ ดื่มน้ำชาอย่างสบายอารมณ์ วันนี้นางตัดสินใจแล้วว่าต้องเอาชนะหลี่เมิ่งซีให้ได้

เช่นเดียวกับจางชิว หลี่เมิ่งซีก็จัดสาวใช้รุ่นเล็กสองคนเฝ้าอยู่หน้าประตูใหญ่ของเรือนเขียวเซียง หากเห็นจางชิวผ่านมาเมื่อไร พวกนางจะรีบมารายงานทันที ทุกครั้งที่จางชิวมา ขอเพียงเซียวจวินไม่อยู่ หลี่เมิ่งซีจะสั่งให้คนปิดประตูลงกลอน นางก็อยู่ภายในเรือนปีกตะวันออก บ้างอ่านตำรา บ้างคัดอักษร บ้างไปเรือนหลังปรุงยา หน้าต่างด้านหน้ามีม่านบังอยู่จึงมองไม่เห็นข้างใน ต่อให้จางชิวฉลาดเพียงใดก็คงคาดไม่ถึงว่านางจะขังตนเองไว้ข้างในเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีทำเช่นนี้หาใช่เพราะหวาดกลัวอีกฝ่าย แต่มากเรื่องมีผู้น้อยเรื่อง นางคร้านจะเสียเวลากับจางชิว ผู้ไม่รู้กาลเทศะผู้นี้แล้ว

ออกจากประตูเรือนเขียวเซียง จื๋อชยาก็หันกลับไปมอง เห็นชายชวาไม่มีคนตามมา จึงตัดสินใจทำตามคำสั่งของสะไ้ร๋องที่ว่าให้หาที่ซ่อนตัว จางชิวรอดอยอยู่นอกเรือนปีกตะวันออก ครั้นเห็นดวงอาทิตย์

เคลื่อนคล้อยไปทิศตะวันตก ตื่นน้ำซาไปหลายกาจนปากมีรสฝื่อนแล้ว ก็ยังไม่เห็นจ๊อชยกกลับมา สะใภ้รองผู้้นยังไม่เห็นเงา นางจึงสั่งให้จ๊อตงไปตามหาอีกคน ทว่าจ๊อตงจากไปแล้วก็ไม่เห็นเงาอีกเลยเช่นกัน จนกระทั่งเชียวจวินกลับมาแล้ว จ๊อชยกกับจ๊อตงก็ยึดตามหาสะใภ้รองของพวกเขาไม่พบ ทั้งยังหายตัวไปทั้งคู่อีก

เชียวจวินเข้าประตูมาก็เห็นจางชิวนั่งอยู่หน้าประตูเรือนปีกตะวันออก หงจูและคนอื่นๆ ยืนเป็นเพื่อนด้านข้าง ใจเขาขอบตระหนก หลี่เมิ่งซี ก่อเรื่องอะไรก็แล้วหรือ ทำให้จางชิวต้องมาขวางอยู่หน้าประตูเช่นนี้ ดวงตากวาดมองรอบหนึ่ง แต่ไม่เห็นเงาของนาง จึงเอ่ยถามด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ "ไหนน้องสาวจึงมานั่งอยู่ตรงนี้ ไม่เข้าไปในเรือนเล่า"

จางชิวนั่งรอมตาลอดทั้งป้าย ความมุ่งมั่นในตอนแรกได้หายไปหมดแล้ว เห็นเชียวจวินถามมานางจึงทำปากยื่นตาแดง พุดเสียงเศร้า "พี่ชาย วันนี้ชิวเอ๋อคิดถึงพี่สะใภ้จึงได้มาหา แต่ชิวเอ๋อรรอมาตั้งแต่ป้ายแล้ว ก็ไม่เห็นเงาของพี่สะใภ้เลย ไม่รู้ว่าพี่สะใภ้หายไปไหน"

เชียวจวินยังไม่รู้ว่าหลี่เมิ่งซีไปไหน ทั้งที่เขาคาดัยอยู่ในเรือนหลังนี้แท้ๆ ทว่าทุกวันนี้ยังยากที่จะเห็นเงานาง ครั้นได้ยินจางชิวพูดเช่นนี้ก็นึกประหลาดใจว่าคนตัวเบ้อเริ่มทั้งคน เหตุใดตามหาทั้งวันแล้ว ก็ยังหาไม่พบ แค่อ้างไปคำเดียว นางอยู่เรือนใดย่อมมีบ่าวมารายงานทันที ชาวสวรินคฤหาสน์สกุลเซียวถูกปิดกั้นถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร แม้ใจนึกสงสัย แต่เขาไม่สะดวกจะพูดออกมาต่อหน้าจางชิว "ข้าเร็วชิวเอ๋อรัย่อมต้องกลับมา น้องสาวเข้าไปปรอในห้องโถงก่อนเถอะ ข้างนอกลมแรง"

การได้อยู่กับเชียวจวินตามลำพังย่อมสำคัญกว่าการเข้าไปใน



เรือนปีกตะวันออกมากนัก เรือนปีกตะวันออกนี้รอไว้พรั่งนี้ค่อยมาก็ยังไม่สาย นางมีเวลามาได้ทุกวัน ไม่เชื่อหรือกว่าหลี่เมิ่งซีจะหลบหน้านางได้ทุกวัน!

คิดเช่นนี้จางซิวจึงลุกขึ้นสั่งให้คนเก็บโต๊ะเก้าอี้ แล้วเดินเข้าไปในห้องโถงกับเซียวจวิน นั่งอยู่เฉยๆ ก็รู้สึกเบื่อ ทั้งสองจึงเดินหมากกัน

ระหว่างนั้นหลี่เมิ่งซีให้จิวชิวประคองเดินเข้ามา "ปล่อยให้น้องสาวรอนานแล้ว วันนี้เข้าไปเดินเล่นที่ศาลาทงทิศเหนือ เห็นว่าทิวทัศน์นี้ไม่เลว จึงนั่งชมทิวทัศน์อยู่ที่นั่น คิดไม่ถึงว่าจะผล็อยหลับไป ทำเอาจิวชิวา จิวตงลำบากตามหาแทบแย่ พอได้ยินว่าน้องสาวคิดถึงข้า ข้าก็รีบกลับมาเลย" หลี่เมิ่งซีพูดพลางก้าวขึ้นมาคารวะเซียวจวิน นั่งลงดูทั้งสองเดินหมากโดยไม่รอกให้พวกเขาเอ่ยปาก

"ชิวเอ๋อร์มาหาพี่สะใภ้ไม่ได้มีเรื่องใหญ่อะไรหรอก เพียงแต่หมูนี้นไม่เห็นหน้าพี่สะใภ้ก็เลยรู้สึกคิดถึง จึงอยากไปนั่งที่เรือนของพี่สะใภ้บ้าง แต่รออยู่ตลอดทั้งบ่ายก็ไม่เห็นพี่สะใภ้กลับมา พี่ชายจึงให้ชิวเอ๋อร์มารอพี่สะใภ้ในห้องโถงนี้"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วเพียงอมยิ้มน้อยๆ ผงกศีรษะกับนาง จากนั้นนั่งมองทั้งสองเดินหมากอย่างสง่างาม

เห็นหลี่เมิ่งซีนั่งข้างเซียวจวิน จางซิวก็รู้สึกขัดใจเหลือเกิน ช่วงนี้พี่ชายยุ่งกับกิจการของครอบครัว กลับมีดีขึ้นทุกวัน บางครั้งถึงขั้นกินอาหารค่ำมาจากข้างนอก กว่าจะกลับคฤหาสน์ฟ้าก็มีดีแล้ว วันนี้หายากที่กลับมาเร็วหน่อย มีเวลาอยู่กับนางตามลำพัง เวลาเหล่านี้มีค่าประหนึ่งทองคำโดยแท้ แล้วจะปล่อยให้พี่สะใภ้เข้ามาเป็นส่วนเกิน

ได้อย่างไร นั่งอยู่ตรงนั้นเหมือนท่อนไม้ท่อนหนึ่ง ขวางหูขวางตายังนั่ง

แอบชำเลืองมองเสี้ยวจันพลางคิดในใจ ไฉนพี่ชายจึงไม่บอกให้ พี่สะใภ้กลับไปเหมือนที่ผ่านมาแล้ว หากมีเพียงนางกับเขาแค่สองคน จะดีสักเพียงใด แม้พี่ชายจะพูดน้อย นางพูดลึบคำ พี่ชายตอบกลับมา เพียงคำเดียว แต่ขอเพียงพี่ชายนั่งเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ แล้วตั้งใจฟังสิ่งที่นางพูด หัวใจนางก็เต็มไปด้วยความหวานชื่นแล้ว บัดนี้เมื่อมีพี่สะใภ้เพิ่มเข้ามากลับทำให้นางพูดไม่ออก จางชีวิตลึบไปเสียสนิทว่าผู้อื่นต่างหาก ที่เป็นสามีภรรยาที่กราบไหว้ฟ้าดินกันอย่างถูกต้อง

ยามนี้เสี้ยวจันรู้สึกไม่สบายใจเช่นกัน มีหลีเม็งซี่คอยมองเขากับจางชีวิตเดินหมากอยู่ข้างๆ ทำให้เขารู้สึกอึดอัดไปหมด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าจางชีวิตเช่นนี้เขาไม่กล้าขอให้หลีเม็งซี่ทำอะไรอีกแล้ว เหตุการณ์อาหารกลางวันเมื่อครั้งก่อนทำให้เขารู้ฤทธิ์ของภรรยาผู้แทนตนว่า 'ภรรยาผู้น้อย' อย่างแท้จริง ปกติเห็นนางอ่อนน้อมถ่อมตนกับเขาทำทางอ่อนแอบบางเหมือนลูกแกะเชื่องๆ ตัวหนึ่ง หากเอ่ยคำพูดรุนแรงสักหน่อย นางก็รีบยอมรับผิด ขอให้ลงโทษนางแล้ว หากพูดรุนแรงกว่านี้อีกนางก็จะคุกเข่าโขกศีรษะให้ หากรุนแรงมากยิ่งขึ้น นางจะเป็นลมให้ดูเสียเลย แต่กลับไม่เคยเห็นนางทำตามที่เขาต้องการอย่างแท้จริงเลยสักครึ่ง ส่วนลึกของนางมีสิ่งที่เขาเสี้ยวจันห้กไม่ได้และทำลายไม่ได้อยู่ เห็นนางนั่งอยู่ข้างๆ เช่นนี้เขายังจะกล้าพูดอะไรอีก ได้แต่ฝันใจเดินหมากกับจางชีวิตต่อไป

ในที่สุดหมากกระดานนี้ก็ยุติลง จางชีวิตแพ้ไปสองตัว นางไม่ยอมจะขอเล่นอีกกระดานให้ได้

เชียวจวินลุกขึ้นเอ่ยว่า "ซีเออร์เดินหมากกับน้องสาวเถอะ ข้าคอยดู  
ก็พอ"

จางซิวมองเชียวจวินอย่างตกใจ นางไม่ยอมเสียเวลากับหลี่เมิ่งซี  
สักหน่อย!

"คุณชายรองเดินหมากกับน้องสาวต่อเถอะ ภรรยาผู้น้อยคอยดูอยู่ข้างๆ  
ก็พอแล้ว ภรรยาผู้น้อยเดินหมากไม่เป็น กระทั่งดูก็ยังดูไม่เข้าใจ  
ชาวๆ คำๆ มากมายล้นมก้นไปมา 'ไม่รู้'ว่าแยกแพ้ยแยกชนะอย่างไร"  
หลี่เมิ่งซีเห็นเชียวจวินมองมา ดวงตาระจ่างของนางกลอกไปมาเล็กน้อย  
มุมปากผู้ตรอยยิ้มจาง ริมฝีปากแดงเผยออกนิดๆ พูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

จางซิวฟังคำพูดนี้แล้วก็โมโหเหลือเกิน ดูไม่รู้เรื่องแล้วเจ้ายังจะมา  
เสแสร้งทำอะไรอีก 'นั่ง'ที่อยู่อตรงนี่เหมือนทอนไม้ 'ไม่รู้'หรือไรว่าเกาะกะลูกตา  
เพียงใด ทำให้นางกับพี่ชายจะคุยกันก็ไม่สะดวก

เชียวจวินไม่รู้จริงๆ ว่าหลี่เมิ่งซีเดินหมากไม่เป็น เขามองนาง  
อย่างสงสัย เดินหมากไม่เป็น? เช่นนั้นเจ้า'นั่ง'ดูอยู่นานด้วยท่าทางจริงจัง  
ถึงเพียงนั้นทำไม เจ้าดูอะไรกันแน่

หลี่เมิ่งซีเองก็อึดอัดไม่น้อย นางไม่มีความรู้เรื่องหมากล้อมเลย  
แต่กลับต้อง'นั่ง'ดูอยู่ข้างๆ มิใช่เพราะญาติผู้น้องของเจ้าบอกว่าคิดถึงข้า  
หรือหรือ ข้าอุตสาห์มานั่งอยู่ที่นี้ให้นางดูข้าเสียให้พอ

เห็นทั้งสองจับจ้องตน นางก็อดรู้สึกประดักประเดิดไม่ได้ จึงพูดด้วย  
สีหน้าแดงเรื่อ "พอดีได้ยินน้องสาวบอกว่าคิดถึงจึงมาอยู่เป็นเพื่อน  
พวกท่านเดินหมากกันต่อเถอะ ภรรยาผู้น้อยคอยดูอยู่ด้านข้างก็พอ หงจุ  
เปลี่ยนน้ำชากาใหม่ให้คุณชายรองกับแม่นางซิวด้วย"

เห็นดวงหน้าของหลี่เมิ่งซีผู้สดใสแวววาว เขียวจวี่นก็มองจนเหม่อลอย ไปชั่วขณะ ไหนเลยจะมีใจไปเดินหมากอีก

จางซีวี่ก็เช่นกัน มีพี่สะใภ้ผู้ไม่รู้กาลเทศะอยู่ข้างๆ ไหนเลยจะยังเดินหมากได้อย่างสงบอีก ทั้งสามนั่งคุยกันพักหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่จางซีวี่ออกจากเรือนเขียวเขียวโดยไม่รอให้ฟ้ามืด

สองวันต่อมาก็เป็นเช่นนี้ ตอนบ่ายจางซีวี่ไปที่เรือนปีกตะวันออก แต่ไม่พบหลี่เมิ่งซี รอคจนเขียวจวี่นกลับมา หลี่เมิ่งซีถึงจะกลับมา จากนั้นนางก็จะนั่งอยู่ด้านข้างอย่างสง่างาม มองทั้งสองสนทนาและเดินหมากกัน เหมือนท่อนไม้ท่อนหนึ่ง จวบจนวันที่สี่ จางซีวี่จึงตระหนักได้ว่าขอเพียงนางไปก่อกวนหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออก หลี่เมิ่งซีก็จะมาอยู่กับนาง คั่นกลางระหว่างนางกับพี่ชาย ทำให้ขว้างหูขว้างตาเป็นที่สุด

จริงตามคาด วันที่สี่ตอนบ่ายจางซีวี่ไม่ได้ไปที่เรือนปีกตะวันออก ตอนเย็นหลี่เมิ่งซีก็ไม่มา เขียวจวี่นเข้าใจความคิดของหลี่เมิ่งซีในที่สุด เขาได้แต่ยิ้มขึ้นและส่ายหน้า สองวันนี้เขากลับมาเร็วมาก เพียงพบว่า มีนางคอยนั่งอยู่ข้างๆ อย่างอ่อนโยน แม้ไม่พูดอะไร เขาก็รู้สึกสบายใจ เขาชอบความรู้สึกเช่นนี้มาก ยิ่งรู้สึกว่าการเวลาดีๆ ที่จะได้อยู่ร่วมกับนางอย่างสงบเช่นนี้หาได้ยากนัก ความประหม่าลุกลนในวันแรกพลันหายไปแล้ว วันนี้เขาจึงรีบกลับมาแต่หัววัน ครั้นเห็นวนางไม่มา ในใจก็อดผิดหวังไม่ได้

ส่วนจางซีวี่สิ่งที่นางมีเหลือเพื่อคือเวลา ไม่เชื่อหรือกว่าหลี่เมิ่งซีจะหนีหน้านางไปได้ทั้งชีวิต นางจะมาที่นี่ทุกวัน ต้องมีสักวันที่เจอตัวหลี่เมิ่งซีแน่ ทำเช่นนี้ติดต่อกันสามวัน ตอนบ่ายมาก่อกวนหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออก พอตกเย็นหลี่เมิ่งซีจะมานั่งข้างกายเขียวจวี่น

อย่างอ่อนโยน ดูพวกเขาเดินหมากและสนทนากัน

หลังจากหลี่เมิ่งซีมาดูพวกเขาเดินหมากติดต่อกันสามวัน จางชิวก็สังเกตเห็นว่าสองวันมานี้สายตาที่พี่ชายมองพี่สะใภ้มักเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ไม่เย็นชาเหมือนตอนอาหารกลางวันมือนั้นอีก เรื่องนี้ทำให้จางชิวลอบตระหนกในใจ มีเรื่องหนึ่งที่จางชิวจำต้องยอมรับ นั่นก็คือรูปโฉมงดงามของพี่สะใภ้เป็นสิ่งที่นางเทียบไม่ติด แม้พี่สะใภ้จะไม่ได้มีส่วนเว้าส่วนโค้งที่ชัดเจนเหมือนกับนาง แต่อย่างไรพี่สะใภ้ก็อายุน้อยกว่านางถึงสองปี วันข้างหน้าเมื่อร่างกายเจริญเติบโตขึ้นแล้ว ทรวดทรงองค์เอย่อมต้องงดงามเย้ายวนเป็นแน่ ถึงเวลานั้นพี่ชายยังจะเย็นชากับพี่สะใภ้เช่นนี้อีกหรือ

สายตาที่พี่ชายมองพี่สะใภ้ทำให้จางชิวบังเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยอยู่ลึกๆ ตั้งแต่เข้ามาในคฤหาสน์สกุลเซียว นางก็ได้ยินว่าทั้งสองไม่ถูกกันเหมือนน้ำกับไฟ ตั้งแต่แต่งเข้ามาพี่สะใภ้ก็จะถูกทิ้งให้อยู่ในเรือนปีกตะวันออกมาตลอด หลายวันมานี้ความเย็นชาที่พี่ชายแสดงต่อพี่สะใภ้นางเห็นมากับตาตนเอง คิดไม่ถึงว่าเวลาสั้นๆ เพียงสามวันสายตาที่พี่ชายมองพี่สะใภ้จะเปลี่ยนไป หากยังปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป พี่ชายจะหวนไหวไปกับรูปโฉมงดงามของพี่สะใภ้หรือไม่

ไม่ได้! นางจะปล่อยให้พี่สะใภ้ นั่งข้างพี่ชายระหว่างที่พวกเขาเดินหมากสนทนากันอีกไม่ได้ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่พี่สะใภ้ นั่งอยู่ตรงนี้แล้วจะขวางหูขวางตานางหรือไม่ แค่ความรู้สึกในใจนางนั้นก็ไม่อยากจะให้พี่ชายบังเกิดความรู้สึกดีๆ กับพี่สะใภ้แล้ว แม้เพียงเล็กน้อยก็ไม่ได้ นั่นจะเป็นเงามืดในชีวิตแต่งงานของนางกับพี่ชายในภายภาคหน้า

นางจะไม่ยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นเด็ดขาด

ขบคิดพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว วันเวลาต่อจากนั้นนางจึงไม่กล้าไปที่เรือนปีกตะวันออกเพื่ออ่อกวนหลี่เมิ่งซีอีก เพียงวางอำนาจบาตรใหญ่อยู่ในเรือนเขียวเซียง เบนความสนใจไปที่อี่เหนียงทั้งหลายแทน ข้าเรือนางก็ต้องเป็นนายหญิงของเรือนแห่งนี้ ก่อนอื่นจะต้องทำให้อี่เหนียงทั้งหลายก้มหัวจำนวนต่อนางให้ได้ นางจึงฉวยฉลาดมาก นางรู้ว่านางไม่อาจสร้างศัตรูขึ้นมาพร้อมกันทีเดียวห้าคน จะต้องดึงบางส่วนมาเป็นพวกก่อน เซียวจวินรักใคร่หลี่อี่เหนียงกับนางอี่เหนียงมากที่สุด สองคนนี้เป็นภัยกับนางมากที่สุด การร่วมมือกับหวังอี่เหนียง เงินอี่เหนียง และหงอวีจัดการพวกนางสองคนก่อนนั้น สำหรับนางแล้วถือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เมื่อตัดสินใจได้แล้ว นางจึงเล่นบทสามก๊กในเรือนหลังกลั่นแกล้งนางอี่เหนียงกับหลี่อี่เหนียง ลืมไปเสียสนิทว่าที่เรือนหน้ายังมีนายหญิงอยู่อีกคน

ที่นางชิงไม่ไปอ่อกวนหลี่เมิ่งซีมิใช่เพราะนางลืมไปแล้วจริงๆ และมีเพราะว่านางยอมแพ้ แต่เป็นเพราะนางยังคิดหาหนทางดีๆ ไม่ออกเท่านั้น จึงยังไม่รีบจัดการกับอี่ฝ่ายในตอนนี มีเวลาค่อยๆ คิดไป นางนางชิงไม่เคยรู้จักคำว่ายอมแพ้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรนางจะต้องไล่หลี่เมิ่งซีออกไปจากคุกหาสน์สกุลเขียวให้ได้ก่อนที่สายตาของเซียวจวินจะสังเกตเห็นความงามของอี่ฝ่ายเข้าเสียก่อน

นางชิงไม่มาอ่อกวนเรือนปีกตะวันออก หลี่เมิ่งซียอมใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย หลายวันมานั้นนอกจากไปอยู่เป็นเพื่อนเหล่าไท่จวินแก้เหงา เวลาส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในเรือนปีกตะวันออกอย่างสบายใจ นางไม่ออกไปไหน

ไม่ว่าที่เรือนหลังของเขียวจวินจะเกิดเรื่องใหญ่โตเพียงใด นางก็เพียงยิ้ม มองดอกไม้อันลานผลิตบานและร่วงโรยเท่านั้น

พริบตาเดียวก็ถึงเทศกาลฉีเฉียว หลี่เมิ่งซีตื่นแต่เช้า ก่อนจะไปคารวะเหล่าไท่จวินและกลับเรือน เห็นหงอวีกับอี่เหนียงทั้งสี่รออยู่ที่นอกห้องโถง

รอจนหลี่เมิ่งซีนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจึงก้าวเข้ามาคารวะและยืนอยู่สองฝั่ง

หลี่เมิ่งซีมองซ้ายมองขวาก่อนเอ่ยว่า "วันนี้เป็นวันเทศกาลฉีเฉียว หากที่สตรีอย่างเราจะมีเทศกาลเช่นนี้ อี่เหนียงทั้งหลายอย่ามัวแต่ยืนอยู่เลย นั่งลงเถอะ หงจู่ เตรียมเก้าอี้ให้อี่เหนียงทั้งหลายกับหงอวีด้วย"

อี่เหนียงทั้งหลายฟังคำพูดนี้แล้วก็อึ้งไป เยกหน้ามองสีหน้าของหลี่เมิ่งซี เห็นว่าอีกฝ่ายต้องการให้พวกนางนั่งจริงๆ หลังจากปฏิเสธครู่หนึ่ง จึงนั่งลง

รอจนอี่เหนียงนั่งลงแล้ว หลี่เมิ่งซีมองห้วงอี่เหนียงและเอ่ยถาม "ปีก่อนๆ เทศกาลฉีเฉียวของเรือนแห่งนี้มีกฎธรรมเนียมอะไรบ้าง"

"เรียนสะใภ้รอง ไม่มีกฎธรรมเนียมอะไรเจ้าคะ เหล่าไท่จวินมีจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัวตอนกลางคืน เนื่องจากเป็นเทศกาลของสตรี แม้แต่อี่เหนียงยังได้รับเชิญให้ไปร่วมงานด้วย ส่วนคุณชายรองไม่ได้จัดงานเลี้ยงอะไรในเรือน แต่สาวใช้และบ่าวหญิงทั้งหลายจะรวบรวมเงินฉลองกันเองเล็กๆ น้อยๆ เจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วลอบถอนใจอย่างอดไม่ได้ กิจกรรมรื่นเริงในสมัยโบราณ

ช่างน้อยเหลือเกินจริงๆ แม้จะมีกลิ่นเป็นกิจกรรมสำหรับบุรุษทั้งนั้น มิน่าพวกสตรีในเรือนถึงได้วางจนแก่งแย่งชิงดีกันทุกวัน หากพวกนางเป็นเหมือนสตรีในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เริ่มงานเก้าโมงเช้าเลิกงานห้าโมงเย็น ทั้งยังถูกนายจ้างสั่งให้ทำงานเกินค่าแรงอยู่บ่อยๆ อยู่ทำโอทีจนดิ๊กตื่น คาดว่าคงไม่มีแรงมาทะเลาะกันแล้วกระมัง เรื่องนี้ทำให้นางอดคิดถึงไฟเวิกเกอร์ในชาติที่แล้วไม่ได้ มีผู้สั่งให้บ่าวทำออกมา สอนอี่เหนียงทั้งหลายเล่นจะต้องเพิ่มบรรยากาศครึกครื้นได้มากแน่ นับดูแล้วมีอี่เหนียงอยู่สี่คนก็นั่งได้หนึ่งโต๊ะพอดี

คิดแล้วหลีเม็งซี้ก็เงยหน้ากำลังจะสั่งหญิงให้ไปจัดเตรียม แต่กลับเห็นสายตาระตือรือร้นและใบหน้าที่เปี่ยมด้วยความหวังของหลีอี่เหนียงกับจางอี่เหนียงเข้าเสียดอกัน นางตกใจ หลายวันมานี้ทั้งสองคงลำบากเพราะจางอี่เหนียงไม่ยอม มองนางเช่นนี้หมายความว่าอะไร คิดจะผลักนางออกไปให้เป็นผู้เสียสละหรือ คำพูดที่มาถึงปากแล้วถูกเปลี่ยนเป็น "เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำตามธรรมเนียมของปีก่อนๆ แล้วกัน เพียงแต่นานๆ ที่จะมีเทศกาลของสตรีเรา อย่าเข้มงวดกับตนเองเกินไปนัก อี่เหนียงแต่ละคนหากชอบความรื่นเริงก็สังสรรค์กันภายในเรือนได้ ไม่ต้องเคร่งครัดกับกฎธรรมเนียมนักหรอก พวกเราเกิดมาเป็นสตรี ใช้ชีวิตไม่ถนัดเลย ข้าสั่งห้องครัวทำขนมฉีเฉียว\* ไว้แล้ว ประเดี๋ยวแยกย้ายกันแล้วจะแบ่งให้แต่ละเรือนนำกลับไป"

หลีเม็งซี้พูดจบก็นึกถึงการตากเสื้อผ้าในเทศกาลฉีเฉียว กำลังจะเอ่ยปากกำชับหญิงอี่เหนียง หลีอี่เหนียงกลับพูดขึ้นก่อน

\* ขนมฉีเฉียว คือขนมที่กินในเทศกาลฉีเฉียว (ฉีเฉียว) เดิมเป็นผลไม้ที่แกะสลักเป็นรูปทรงต่างๆ ต่อมาหมายรวมถึงขนมที่ทำจากแป้งหรือน้ำตาลด้วย



"สะใภ้รอง วันก่อนคุณชายรองมอบแพรวอวีนจินอย่างดีให้แต่ละเรือน อนุเห็นว่าผ้าเนื้อดีขนาดนี้ ฐานะอย่างสะใภ้รองเท่านั้นที่คู่ควรจะสวมใส่ อนุนำไปสวมจะเสียของเปล่าๆ จึงอดนอนอยู่หลายคืน เริงตัดเย็บ ออกมาให้เสร็จก่อนเทศกาลฉีฉีเยว จึงนำมามอบให้สะใภ้รองเพื่อเป็นการแสดงความกตัญญู สะใภ้รองลองดูว่าพอดีตัวหรือไม่ อนุฝีมือไม่ดี ทำให้สะใภ้รองต้องขบขันแล้ว"

หลี่อี่เหนียงพูดพลางส่งสัญญาณให้ไปจี้เวียกถาดในมือขึ้นมา จี้อชีว รีบเข้าไปรับและนำไปยื่นตรงหน้าหลี่เมิ่งซี

หลี่เมิ่งซียื่นมือไปเลิกผ้าที่คลุมถาดขึ้น หยิบเสื้อผ้าออกมาสะบัด และกางออก เป็นชุดแพรวอวีนจินสีเขียวราวกับ คอเสื้อ ขอบแขนเสื้อ และชายเสื้อล้วนปักลายดอกไม้และใบไม้อย่างประณีต สอดรับกับดอกไม้ที่ตรงหน้าอกที่สูงส่งโดดเด่น มองปราดเดียวก็รู้ว่าทำอย่างตั้งใจ นางจึงอดชื่นชมฝีมือเย็บปักของหลี่อี่เหนียงผู้นี้มิได้ เอ่ยว่า "หลี่อี่เหนียงฝีมือดียิ่งลำบากเจ้าที่อุตสาหะมีน้ำใจเช่นนี้ ข้าจะรับไว้แล้วกัน"

พูดพลางส่งสัญญาณให้จี้อชีวรับไว้ ขณะกำลังจะเอ่ยปาก ก็เห็นจางอี่เหนียงก้าวขึ้นมา แล้วมอบปิ่นเงินฉลุลายฝังไข่มุกให้นางคู่หนึ่ง มองปราดเดียวก็รู้ว่ามามีราคาแพงไม่น้อย

หลี่เมิ่งซีมองอี่เหนียงทั้งสองอย่างงุนงง ดวงอาทิตย์ไม่เพียงขึ้นทางทิศตะวันตกเท่านั้น ฝนสีแดงยังตกลงมาด้วย

ไม่ว่าอย่างไรล้วนเป็นน้ำใจของอี่เหนียงทั้งสองคน หลี่เมิ่งซีจึงสั่งให้จี้อชีวเข้าไปรับมา จากนั้นก็สั่งให้จี้อชีวตรวจวัดแก่ทั้งสอง

หวังอี่เหนียงกับเงินอี่เหนียงอืดอืดเล็กน้อย พวกนางไม่เคยคิดมาก่อนว่า

ต้องมอบของขวัญให้กับนายหญิงในวันเทศกาล ซดเซยตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว พวกนางได้แต่นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างวางตัวไม่ถูก อึกอักอยู่นานจนหน้าแดงจางอื้เหินยกับหลี่อื้เหินยมองทั้งสองด้วยรอยยิ้มนิคๆ

หลี่เมิ่งซีกวาดตามองรอบหนึ่งแล้วก็เข้าใจ ทว่านางทำเป็นมองไม่เห็น และพูดต่อ สั่งให้แต่ละเรือนนำเสื้อผ้าออกมาตาก จากนั้นจึงคุยถึงธรรมเนียมและเรื่องตลกในเทศกาลนี้เกี่ยวกับอื้เหินยทั้งหลาย พูดคุยได้ครู่เดียวก็เห็นแม่นางน้อยทั้งสามแต่งกายเรียบร้อยเดินเข้ามา หลี่เมิ่งซี้เห็นแล้วจึงบอกให้อื้เหินยทั้งหลายถอยออกไป กลับเรือนไปเตรียมตัวร่วมงานเลี้ยงฉลองภายในครอบครัวคืนนี้

เทียบกับอื้เหินยทั้งหลายที่มีอุปนิสัยกล้าแล้ว หลี่เมิ่งซีกลับชอบเด็กหญิงที่น่ารักสามคนนี้มากกว่า เวลาอยู่กับพวกนางมักทำให้ตนคิดถึงวัยเยาว์ที่มีความสุขเมื่อชาติที่แล้ว นั่นเป็นความสุขเพียงอย่างเดียวที่นางเก็บรักษาไว้ในใจในชาตินี้ แม้อื้เหินยทั้งหลายจะแอบกำชับเด็กๆ ให้ระวังตัวเมื่ออยู่กับนาง แต่ภายใต้การหลอกล่อของนางนั้น ความห่างเหินและความหวาดระแวงที่เด็กๆ มีต่อนางก็จะฟุ้งออกมาบป็นใบหน้าโดยไม่รู้ตัว คุณารักน่าเอ็นดูมากยิ่งขึ้น ทำเอาหลี่เมิ่งซี้อุทานในใจว่าช่างเป็นเด็กที่สอนได้โดยแท้ แน่หนอนว่าข้าไม่ได้ชักจูงให้ผู้เยาว์ทำผิด เพียงแต่สอนพวกนางให้รู้จักจริงใจกับผู้อื่นตั้งแต่เด็กเท่านั้น

บ่าวหญิงสูงวัยพาเด็กหญิงทั้งสามเข้ามาคารวะมารดาที่ละคนและนั่งลงด้านข้างอย่างเรียบร้อย การใกล้ชิดกันในช่วงที่ผ่านมาทำให้เด็กทั้งสามไม่มีความอึดอัดเหมือนช่วงแรกที่เผชิญหน้ากับมารดาแล้ว พวกนางชอบมารดาที่เอื้ออารีผู้นี้จากใจจริง นางไม่เพียงดงามดุจเทพธิดา มองแล้ว

ชวนให้รู้สึกสบายใจเท่านั้น แต่มารดายังเล่านิทานสนุกๆ ได้ด้วย ทั้งยังทำขนมอร่อยๆ เป็น เวลาพูดกับพวกนางน้ำเสียงมักจะอ่อนโยนนุ่มนวล บางครั้งยังโอบกอดพวกนางแนบอกเบาๆ ด้วย ทำให้พวกนางรู้สึกถึงความอบอุ่น ความใกล้ชิด และความรักใคร่ของมารดาจากภายในจิตใจ มารดาที่ดีถึงเพียงนี้ ไม่รู้เหตุใดก็เหินห่างจึงต้องบอกว่านางนิสัยไม่ดีด้วยหาว่าจิตใจนางชั่วร้ายดุจจลสรพิษ แม่นางน้อยทั้งสามขบคิดเรื่องนี้อย่างไรก็ไม่เข้าใจ แต่จากสองตาและการสัมผัสด้วยตนเองของพวกนาง ทำให้หัวใจดวงน้อยของพวกนางค่อยๆ เกิดการต่อต้าน กระทั่งพวกนางเริ่มปกปิดทุกอย่างเกี่ยวกับมารดายามที่อยู่ต่อหน้าอิเหนียง

เห็นบุตรสาวนั่งลงเรียบร้อยแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงสั่งให้จื่อชิวนำถุงผ้าใบเล็กใส่เครื่องหอมและผ้าเช็ดหน้าที่เตรียมไว้ก่อนแล้วออกมามอบให้ทุกคน แล้วสั่งให้สาวใช้ยกขนมและผลไม้เข้ามา บอกบุตรสาวทั้งสามว่าไม่ต้องสำรวม ทั้งยังสอนเพลงสำหรับใช้ขับร้องในเทศกาลฉีเฉียวให้พวกนาง

"ขอให้มือคล่องแคล่ว ขอให้รูปลักษณะโดดเด่น ขอให้เปี่ยมปัญญา ขอให้รูปโฉมงดงาม ขอให้บิดามารดาอายุยืนร้อยปี ขอให้พี่น้องอายุยืนพันหมื่นปี..."

ด้วยความเป็นเด็ก ไม่นานบรรยากาศก็คึกคัก แม่นางน้อยทั้งสามร้องเพลงกระโดดโลดเต้นอยู่ในลาน หลี่เมิ่งซีเสียดายที่นางไม่อาจหลอมรวมตนเองกับความรู้สึกเหล่านี้ได้ ชีวิตนี้ไม่อาจสัมผัสกับความสุขอันบริสุทธิ์เช่นนี้ได้อีก

หลี่เมิ่งซีสั่งให้จื่อชุนพาเด็กๆ เล่นแล้ว ส่วนตนเองก็พาจื่อชิวมาที่ห้องครัวด้านหลัง แม่ครัวเห็นสะเก็ดร่อนเข้ามาก็รีบบอกว่า "สะเก็ดร่อน

บ่าวทำตามคำสั่งของท่าน เตรียมขนมจี๊ดเดียวเอาไว้แล้ว สะใภ้รอง  
มีความคิดแปลกใหม่จริงๆ ลูกเล่นหลากหลาย บ่าวทำขนมตามที่ท่านบอก  
ไม่เพียงขนมมีสีสันสดใส รสชาติยังดีกว่าปีก่อนๆ ด้วยเจ้าคะ บ่าว  
เตรียมวัตถุดิบตามที่ท่านสั่งไว้แล้ว ล้วนวางอยู่ตรงนี้ทั้งหมด สะใภ้รอง  
ยังอยากจะทำอะไรอีกเจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีเดินไปดู สั่งให้ห้องครัวนำขนมจี๊ดเดียวที่ทำเสร็จแล้ว  
แบ่งใส่กล่องอาหาร นำไปมอบให้เรือนต่างๆ จากนั้นใช้วัตถุดิบที่ห้องครัว  
เตรียมไว้แล้วลงมือทำขนมจี๊ดด้วยตนเองกับจื่อชิว นางมีความสุข  
เมื่อได้ลงมือเข้าครัวด้วยตนเอง มีเพียงเวลานี้เท่านั้นที่นางสัมผัสได้ถึง  
กลิ่นอายของชีวิต... สัมผัสได้ถึงความจริงแท้ของชีวิต

หลี่เมิ่งซีสั่งให้คนนำน้ำตาลทรายขาวต้มในหม้อทำเป็นน้ำเชื่อม  
จากนั้นผสมแป้งหมี่และงาลงไป ปั้นเป็นรูปดอกไม้ต้น ดอกบัว ดอกเหมย  
ดอกกล้วยไม้ ดอกเบญจมาศ และลวดลายอื่นๆ หลี่เมิ่งซียังลองปั้น  
รูปสัตว์ขนาดเล็กด้วย สุดท้ายทอดในน้ำมันจนเป็นสีเหลืองทอง ขนมจี๊ดเดียว  
ก็สำเร็จ นางสั่งให้คนแบ่งใส่กล่องอาหาร นำไปมอบให้เหล่าไท่จวิน  
และแม่นางน้อยทั้งสาม ที่เหลือให้สาวใช้ยกตามหลังมาเพื่อจะนำกลับไปยัง  
เรือนปีกตะวันตก

หลี่เมิ่งซีกินอาหารกลางวันเสร็จและรีบหลับในเรือนปีกตะวันตก  
ครู่หนึ่ง พอตื่นขึ้นมาก็เตรียมตัวไปร่วมงานเลี้ยงภายในครอบครัว  
ตอนกลางคืน จื่อชิวคล่องแคล่ว เพียงครู่เดียวก็เก๋ล้มวดยผมทรงไปเหอ  
ให้นางเสร็จแล้ว ก่อนจะเลือกปั้นไข่มุกจลุลายดอกกล้วยไม้เสียบเฉียงๆ  
ตรงจอมผม ม่านไข่มุกที่ถูกร้อยเป็นสายขยับไปมาตรงหน้าผากยามที่

หลี่เหมิงซีเคลื่อนไหว อีกด้านคือซุนก็นำชุดผ้าตัวนางวางสีแดงสดออกมาแล้ว หลี่เหมิงซีเห็นแล้วมุ่นคิ้ว เอ่ยว่า "แค้นงานเลี้ยงภายในครอบครัวเท่านั้น ไม่ต้องเอิกเกริกถึงเพียงนี้หรอก เปลี่ยนชุดเถอะ เอาชุดผ้าทอลายไปเหอสีฟ้าที่ข้าใส่เมื่อครั้งก่อนก็พอ ดูเรียบร้อยและสง่าภูมิฐานดี"

"ไม่ได้นะเจ้าคะสะใภ้รื่อง แม้มีโชเทศกาลใหญ่อะไร แต่เนื่องจากเป็นเทศกาลของสตรี อีเหิงยั้งทั้งหลายล้วนถูกเชิญมาร่วมงานด้วย โอกาสนี้สวมชุดสีแดงสดถึงจะขับเน้นฐานะของท่าน ทำให้อีเหิงยั้งทั้งหลายรู้ว่าในเรือนแห่งนี้มีแต่ท่านเท่านั้นที่สวมสีแดงสดเช่นนี้ได้ พวกนางจะได้สำรวมจิตใจกันบ้าง"

"ชุดผ้าทอลายไปเหอสีฟ้าตัวนั้นดีแล้ว เร็วเข้า อย่าทำให้เข้าไปช้า ประเดี๋ยวนายหญิงใหญ่จะจับผิดเอาได้" หลี่เหมิงซีเหลือบมองชื่อซุนที่จิ้งรักภักดีก่อนจะพูดโดยไม่เปิดช่องให้ได้แย้งใดๆ ในคฤหาสน์สกุลเซียวแห่งนี้สีแดงสดมีใช้สีของนาง

ชื่อซุนเห็นหลี่เหมิงซีมีท่าที่ยืนกรานจึงได้แต่ทำตามประสงค์ของนางอย่างจนใจ เก็บชุดสีแดงสดและปรนนิบัติหลี่เหมิงซีเปลี่ยนชุด

แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว หลี่เหมิงซีจึงให้ชื่อชิวระครองนางก้าวออกจากประตูเรือนปีกตะวันออก อีเหิงยั้งทั้งหลายรออยู่ข้างนอกนานแล้ว แต่ละคนล้วนแต่งหน้าเข้ม แต่งกายฉูดฉาด แม่นางน้อยทั้งหลายก็ถูกบรรจงแต่งองค์ทรงเครื่อง สวมเสื้อผ้าชุดใหม่และมีบัวหญิงสูงวัยคอยดูแล

มองดูผู้อื่นแล้ว จากนั้นจึงก้มมองตนเอง ออกจะดูเรียบง่ายเกินไปสักหน่อย นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าอีเหิงยั้งเหล่านี้จะให้ความสำคัญกับ

งานเลี้ยงภายในครอบครัวเช่นนี้ คงอยากเจตนาต่อหน้าเซียวจวิน ในงานเลี้ยงคืนนี้กระมัง นางลอบเสียใจที่ตนเองสะเพร่าไปหน่อย ลืมคิดถึงความคิดจิตใจของอีเหนียงทั้งหลายที่ไม่ได้พบเซียวจวินมาหลายวัน เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับอีเหนียงแล้ว นางก็ดูแปลกแยกจนเกินไป เช่นนี้ไม่ดีเลย คิดจะหมุนตัวกลับไปเปลี่ยนชุดที่มีสีสันกว่านี้อีกสักหน่อย แต่ก็รู้สึกว่าการทำอย่างนั้นดูเป็นการเสียหน้าเกินไป หากให้อีเหนียงเห็นเข้า จะถูกหัวเราะเยาะเอาได้ ฝึเท้านางจึงชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินออกมา อย่างสุขุม

หวังอีเหนียงเห็นหลี่เมิ่งซีออกมา ก็รีบเข้าไปประคอง คนกลุ่มใหญ่ เดินออกจากประตูใหญ่ ข้างนอกเตรียมเที่ยวไว้แล้ว ทุกคนแยกย้ายกัน ขึ้นเที่ยว มุ่งหน้าไปยังเรือนโซ่วสี่

โดยทั่วไปงานเลี้ยงภายในของคฤหาสน์สกุลเซียวจะจัดในเรือนโซ่วสี่ ของเหล่าไท่จวิน มีเพียงเวลาเลี้ยงแขกภายนอกเท่านั้นจึงจะจัดงาน ในเรือนรับรองแขกด้านนอก ตอนที่หลี่เมิ่งซีพาแม่ นางน้อยทั้งสามและ คนอื่นๆ เข้ามา นางก็พบว่าจางชิวมาถึงแล้ว กำลังนั่งพูดคุยอยู่ข้างกาย เหล่าไท่จวิน มองปราดเดียวก็รู้ว่าจางชิวตั้งใจแต่งตัวมาเป็นอย่างดี ดูงดงามมีเสน่ห์โดยแท้ อ่อนหวานยิ่งกว่าบุปผาเสียอีก

หลี่เมิ่งซีเดินนำอีเหนียงทั้งหลายเข้าไปคารวะและนั่งลงอีกฝั่งของ เหล่าไท่จวิน อีเหนียงทั้งหลายกับหงอวี๋ยืนอยู่ข้างหลังนาง หลี่เมิ่งซี มองดูจางชิวพลางคิด เหตุใดสตรีสามัญโบราณจึงมีเวลาว่างทั้งวัน พวกนาง ชอบแต่งตัวถึงเพียงนี้เซียวหรือ แ่่งงานเลี้ยงภายในครอบครัวงานหนึ่ง ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นนางที่ไม่เข้าพวก ระวังลอบนึกเสียใจ คำพูด

ของเหล่าไท่จวินก็ลอยมา "วันนี้ซีเออร์ดูเรียบง่ายไปหน่อยนะ ใจนจึงไม่แต่งหน้าแต่งตัวบ้าง เจ้าดูสิ แม่นางซีว่แต่งออกมาได้งดงามเพียงใด!"

"เหล่าไท่จวินกล่าวถูกต้องแล้วเจ้าคะ หลานกำลังนึกเสียใจอยู่พอดี! เดิมยังคิดว่าเป็นเพียงเทศกาลของสตรี จึงออกมาโดยไม่ได้แต่งตัวสักเท่าไร คิดไม่ถึงว่าจะเป็นการใหญ่เช่นนี้ วันหน้าหลานจะระมัดระวังให้มากเจ้าคะ"

"เจ้านี้ละ ปกติไม่ชอบแต่งตัว อายุยังน้อยกลับให้ความรู้สึกเหมือนคนแก่คนหนึ่ง ควรจะสดใสกว่านี้ถึงจะถูก" เหล่าไท่จวินมองหลี่เมิ่งซีพลาถอนหายใจ

จางซีว่คลี่ม้วนงดาบให้หลี่เมิ่งซีและพูดจาเอาใจเหล่าไท่จวินเสียงอ่อนเสียงหวาน หลี่เมิ่งซีเพียงรับคำอยู่ข้างๆ อย่างระมัดระวัง

เวลานี้แม่นางน้อยทั้งสามจึงเข้าไปคลอเคลียข้างกายเหล่าไท่จวิน คำก็ท่านย่าทวด สองคำก็ท่านย่าทวด ชิงเอาความโดดเด่นของจางซีว่ไปในทันที

# 25

เหล่าไท่จวินกำลังพูดคุยกับแม่นางน้อยทั้งสาม นายหญิงใหญ่ก็เดินเข้ามาโดยมีมือที่ทั้งหลายคอยห้อมล้อม

หลี่เมิ่งซีรีบลุกขึ้นคารวะ จางซีวก็ลุกขึ้นเช่นกัน แล้วเดินเข้าไปต้อนรับอย่างอ่อนน้อม

นายหญิงใหญ่จึงมีนางด้วยความรักใคร่ เดินไปคารวะเหล่าไท่จวินและนั่งลง ทุกคนเข้ามาคารวะเหล่าไท่จวินที่ละคน เวลาเดียวกันบุตรสาวสองคนของคุณชายใหญ่เสียชีวิตก็ถูกบ่าวหญิงสูงวัยพาเข้ามาหลังคารวะผู้ใหญ่แล้ว หลี่เมิ่งซีก็สั่งให้จื่อชวินนำถุงผ้าใบเล็กที่เตรียมไว้ออกมาแม่นางทั้งสองรีบยื่นมือมารับและขอบคุณ พวกเขียวจนเห็นนายหญิงใหญ่เข้ามาจึงขยับตัวออกจากเหล่าไท่จวินมาคารวะท่านย่า จากนั้นจึงจูงมือที่สาวสองคนของบ้านคุณชายใหญ่ เด็กทั้งห้าชวนกันไปเล่นอีกด้านหนึ่ง

คุณชายสามเขียวจื่อวินก็กลับมาจากสำนักศึกษาแต่หัววัน



หลังคารวะผู้ใหญ่แล้วเขาก็นั่งสนทนาเสียงเบาอยู่ในห้องโถง รอนายท่านใหญ่ กับเซียวจวินกลับมา

เวลานี้นายท่านใหญ่กับเซียวจวินหาหรือกันอยู่ในห้องหนังสือนอก ไหนเลยจะมีจิตใจหลงเทศกาล

"ท่านอารองออกหน้าสนับสนุนรัชทายาท? เรื่องนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร ไฉนบิดาจึงไม่บอกจวินเอ่อร์ให้เร็วกว่านี้"

"เรื่องนี้เข้ากับท่านย่าเจ้าก็เพิ่งรู้ก่อนหน้านี้ไม่นาน ตอนนั้น จวินเอ่อร์ป่วยอยู่ เกรงว่าหากให้เจ้าเป็นกังวลแล้วจะกระทบต่อการพักฟื้น ท่านย่าเจ้าจึงสั่งให้ปิดบังเจ้าไว้ก่อน อารองของเจ้าหลายปีมานี้ มีแต่ตำแหน่งทว่าไร้อำนาจ คงทนไม่ได้จึงไหว้วานให้คนใช้เส้นสายของ รัชทายาทอย่างลับๆ มอบตำแหน่งเจ้าเมืองหยางโจวให้เขา ตอนนั้น เดิมทีเข้ากับท่านย่าเจ้าคิดจะให้พระชายาจึงเพยช่วยหาตำแหน่งดีๆ ให้อารองของเจ้าเช่นกัน ระหว่างเตรียมการ ราชโองการส่งอารองของเจ้า ไปเป็นขุนนางท้องถิ่นกลับถูกประกาศออกมาเสียก่อน ตอนนั้นท่านย่าเจ้า ยังคิดว่าเป็นพระภุชญาติคุณของฮ่องเต้ ยังดีใจอย่างมากอยู่เลย จวบจน ไม่นานก่อนหน้านี้ เยียนอ่องได้รับความนิยมนมากขึ้นเรื่อยๆ ครั้นเห็น สกฤโหวหยางสวามีภักดีกับเยียนอ่อง ทั้งยังมีไทเฮาคอยสนับสนุน ขุนนางใหญ่ในราชสำนักจึงพากันสวามีภักดีเยียนอ่องตาม มีแนวโน้ม จะเกิดการแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาทขึ้น อารองของเจ้าถึงได้หวั่นใจ เยียนจดหมายมาเล่าความจริง บอกให้เข้ากับท่านย่าเจ้าเตรียมพร้อมไว้ ล่วงหน้า โจวอินพรศพของรัชทายาทขอให้อารองของเจ้าแนะนำทำให้เขารู้จักหลายครั้ง แต่ก็ลี้วนถูกข้าป่ายเบี่ยงโดยอ้างว่างานยุ่ง กระนั้น

นี่ก็มีใช้แผนการรับมือในระยะยาว"

"ไหนท่านอารองจึงเลอะเลือนเช่นนี้ ที่สกุลเขียวของเราเจริญรุ่งเรืองมาจนบัดนี้ล้วนเป็นเพราะปฏิบัติตามคำสอนของบรรพบุรุษ การเปลี่ยนผ่านอำนาจของฮ่องเต้ในแต่ละยุค สกุลเขียวล้วนไม่เคยมีส่วนร่วมในการแย่งชิงอำนาจของแต่ละฝ่าย สุดท้ายจึงได้รับพระกรุณาธิคุณจากฮ่องเต้พระองค์ใหม่ทุกสมัย สกุลเขียวจึงสืบทอดมาได้จนถึงทุกวันนี้"

"จวินเอ๋อร์พูดถูก ตอนท่านยาเจ้าทราบขานี้ก็แทบจะเป็นลมไปเช่นกัน ครั้งนี้พอจวินเอ๋อร์แต่งงาน อารองของเจ้าเกรงว่าท่านยาจะดำเนินจึงไม่กล้ากลับมา"

เขียวจวินเอ๋อร์ว่า "พอหลี่จิ้นได้ยื่นว่าลูกหายดีแล้วจึงเชิญพวกเราสี่คุณชายแห่งเมืองผิงหยางมารวมตัวกัน ต้องการเลี้ยงฉลองเรียกขวัญให้เขาชวนอยู่หลายครั้ง แต่เพราะหลี่จิ้นเป็นที่ปรึกษาของรัชทายาทแล้ว ภายได้สถานการณ์ที่ไม่สงบในตอนี้ ลูกไม่อยากจะขัดกับรัชทายาทมากเกินไปจึงปฏิเสธโดยอ้างว่าร่างกายยังไม่ฟื้นฟูดี คิดไม่ถึงว่าท่านอารองจะออกหน้าสนับสนุนรัชทายาทอย่างโจ่งแจ้ง หากกล่าวด้วยใจเป็นกลาง รัชทายาทมีใจเมตตาเยี่ยมด้วยคุณธรรม ในยุคที่แผ่นดินสงบสันติเช่นนี้ สามารถเป็นฮ่องเต้ที่ตีพระองค์หนึ่งได้แน่นอน รัชทายาทอยู่ในตำแหน่งมาหลายปีไม่เคยมีเรื่องต่างพร้อย ทั้งยังเป็นโปรดปรานของฮ่องเต้จิ้นดี การสนับสนุนเขามีใช้การกระทำที่เกินเลย เพียงแต่เยียนอ่องมีไทเฮาสนับสนุน ขุนนางที่มีอำนาจล้วนสวามิภักดิ์ต่อเยียนอ่อง ได้ยินบ่อยครั้งว่าคนผู้นี้จิตใจโหดเหี้ยมร้ายกาจ ไม่เคยปราณีผู้ที่คิดต่างจากตน สามารถเป็นผู้ปกครองที่โดดเด่นในกสิยุคได้ หากเยียนอ่องเป็นฝ่ายได้เปรียบ

เขาไม่มีทางใจกว้างเหมือนรัชทายาทแน่ จะต้องลงมือกับพรรคพวกที่เหลืออยู่ของรัชทายาทอย่างเฉียบขาด ชุดรากถอนโคนทั้งหมด สถานการณ์ในราชสำนักเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วพริบตา หากยังไม่ถึงท้ายที่สุด ใครจะกล้ายืนยันว่าชัยชนะนี้จะตกอยู่กับผู้ใด ท่านอารองไม่ควรด่วนเอาตนเอง เอาสกุลเชื้อวของเราไปผูกอยู่กับรถศึกของรัชทายาทเลยจริงๆ"

"จวินเออร์กล่าวถูกต้องยิ่งนัก ก่อนหน้านี้นั่นตอนชิงเออร์กลับมาเข้าได้วางแผนกับเขาบางส่วนแล้ว เพียงแต่สกุลเชื้อวเราเป็นเหมือนไม้ใหญ่ที่สูงตระหง่าน หากไม่มีแผนการอันยอดเยี่ยมมรดกม หากเยียนอ่อนงยึดอำนาจได้เมื่อไร หายนะของสกุลเชื้อวครั้งนี้ย่อมยากจะหลีกเลี่ยงได้หวังเพียงพระชายาจิ้งเพยจะสามารถเจรจาประนีประนอม ให้สกุลเชื้อวเราเหลือทายาทไว้สืบสกุลได้ก็นับเป็นความโชคดีครั้งใหญ่แล้ว เวรกรรมแท้ๆ"

ในห้องหนังสือเงียบไปครู่หนึ่ง เน็นนานจึงได้ยินเสียงจวินพูด "ลูกรู้สึกมาตลอดว่าครั้งนี้ล้มป่วยอย่างแปลกประหลาด ตั้งแต่ร่างกายฟื้นฟูจึงให้คนสืบเรื่องเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งก่อนและหลังป่วยอย่างลับๆ แม้จะไม่พบเบาะแสอะไร แต่กลับทราบข่าวอย่างหนึ่งเข้า นั่นคือพบเหมืองแร่ขนาดใหญ่ทางตอนใต้ ว่ากันว่าใหญ่กว่าเหมืองแร่เขาเทียนทงที่สกุลโหวหยางครอบครองอยู่หลายเท่าตัว พอถูกทราบข่าวนี้นี้ก็สั่งให้คนปิดขบวนทันที หลายวันก่อนส่งกำลังคนหลายสายเดินทางลงไปแล้ว เตรียมตรวจสอบเรื่องนี้อย่างละเอียดเพื่อให้ได้ข้อมูลมาก่อนสกุลโหวหยาง บิดา มีผู้พวกเราใช้เหมืองแร่แห่งนี้ในการโยนหินถามทางใช้แผนยิงธนูดอกเดียวได้เหยี่ยวสองตัวดีหรือไม่ขอรับ"

"จวินเออร์หมายความว่าอย่างไร"

"ตอนที่หลี่จิ้นยังไม่ได้เป็นที่ปรึกษาของรัชทายาท พวกเรา เคยหารือกันถึงสถานการณ์ในราชสำนัก หลี่จิ้นเคยบอกว่าฮ่องเต้ ทรงไม่พอพระทัยที่สี่สกุลสูงศักดิ์ควบคุมการค้ำหลักของต้าฉีและ ลอบมีส่วนร่วมกับการแย่งชิงอำนาจของฮ่องเต้มากขึ้นทุกวัน จึงมี พระประสงค์ที่จะสนับสนุนสกุลใหม่ๆ ขึ้นมาคานอำนาจกับสกุลสูงศักดิ์ อย่างลับๆ ลูกจึงอยากใช้แซ่ฝ่ายบิดาของท่านย่า ตั้งนามแฝงว่าซ่งกวนจวิน และขอให้พระชายาจิ้งเฟยช่วยเจรจาขอสิทธิการขุดเหมืองแร่ทางตอนใต้ มาในนามของสกุลซ่งกวนโดยมีสกุลเซียวคอยสนับสนุนด้านการเงิน อยู่เบื้องหลัง เราสามารถให้โอกาสนี้หยั่งเชิงพระประสงค์ของพระองค์ได้"

ข้อแรก ตามหลักแล้วกิจการเหมืองแร่ของต้าฉีอยู่ภายใต้ การควบคุมดูแลของสกุลโหวหยางมาตลอด ครั้งนี้เมื่อพบเหมืองแร่แห่งใหม่ แล้วก็สมควรมอบให้สกุลโหวหยางเป็นผู้ควบคุมดูแล แต่หากฮ่องเต้จิ้นตี้ ทรงมีพระประสงค์จะขุดอำนาจใหม่ขึ้นจริงๆ โอกาสที่พวกเรา จะได้สิทธิ์ในการขุดเหมืองแร่อยู่มากขึ้น ข้อสอง บัดนี้สกุลโหวหยาง สวามิภักดิ์เยียนอ่อง หากฮ่องเต้จิ้นตี้ทรงมีพระประสงค์ที่จะสนับสนุน รัชทายาท เช่นนั้นสิทธิ์ในการขุดเหมืองแร่ต้องเป็นของพวกเขาแน่ ฮ่องเต้จิ้นตี้ทรงทำเช่นนี้ อย่างน้อยก็สามารถลดอำนาจของเยียนอ่องได้ พวกเราสามารถขยโอกาสนี้แบ่งผลประโยชน์ส่วนหนึ่งมาจากสกุลโหวหยาง หากเป็นเช่นนี้จริงละก็ บิดา ลูกยินดีหาวันเดินทางลงใต้ เริ่มต้นกิจการใหม่ ในนามของซ่งกวนจวิน โยกย้ายกิจการอาหารแห่งบางส่วนของสกุลเซียว ที่อยู่ทางตอนใต้ออกมา ใช้แผนการย้ายภูเขาถมทะเล เมื่อเป็นเช่นนี้

วันหน้าหากรัชทายาทได้ขึ้นครองราชย์ยอมดีที่สุด แต่หากผู้ขึ้นครองราชย์เป็นเยียนอ่อง ตราบใดที่เขายังไม่อาจคว้าเส้นเลือดหลักของสกุลเซียวของเราได้ เขาย่อมไม่กล้าบ่มบ่ามทำอะไรรสกุลเซียว ได้แต่ยกเอาท่านอารองออกมาชูเดือนสกุลเซียวเท่านั้น อย่างน้อยสกุลเซียวเราก็ยังไม่ต้องประสบหายนะถึงขั้นถูกกวาดล้างทั้งสกุล"

ฟังคำพูดของเซียวจวินแล้ว นายท่านใหญ่ตรึงตรองอยู่นาน ในที่สุดก็ผงกศีรษะ "จวินเออร์พูดมีเหตุผล นี่นับเป็นกลยุทธ์ที่ดีเยี่ยม เพียงแต่อีกไม่นานก็จะถึงวันที่แปดเดือนแปดวันเกิดของท่านย่าเจ้าแล้ว จวินเออร์ก็อยู่จัดการธุระในเมืองฝิงหยางอีกสักพักก่อน ส่วนเรื่องเดินทางลงใต้รอให้พ้นวันเกิดท่านย่าเจ้าไปแล้วค่อยคิดอ่านวางแผน ฮ้องเต๋จิ้นตั้ยังทรงอยู่ในวัยหนุ่มแน่นแข็งแรง เส้นทางนี้ยังอีกยาวไกล ไม่ต้องรีบร้อน"

"ลูกจะทำตามคำชี้แนะของบิดาขอรับ"

นายท่านใหญ่เงยหน้ามองท้องฟ้า นึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันเทศกาลสี่เฉียวเหล่าไท่จวินจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัว ตอนเช้านายหญิงใหญ่กำชับเขาครั้งแล้วครั้งเล่าว่าให้กลับไปเร็วหน่อย เหล่าไท่จวินจะได้ไม่บ่น นายท่านใหญ่จึงรีบเอ่ยว่า "แม้แต่หารื้อเรื่องงาน วันนี้ท่านย่าเจ้าจัดงานเลี้ยงภายในครอบครัว บอกให้พวกเรารีบกลับไป ตอนนี่ก็เย็นมากแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ ชื่นซ้ำเกินไประดาเจ้าเป็นได้บ่นอีกแน่ เรื่องข้างนอกนับแต่ขึ้นไปอย่าเอ่ยถึงอีกเมื่ออยู่ต่อหน้าเหล่าไท่จวิน คนเราเมื่อแก่ตัวย่อมรีบแรงกดดันไม่ไหว ให้ท่านย่าเจ้าได้อยู่กับลูกหลานอย่างมีความสุขก็นับเป็นการแสดงความกตัญญูอย่างหนึ่งแล้ว"

เซียวจวินรีบรับคำ เดินตามนายท่านใหญ่ออกจากห้องหนึ่งสี่

บ่าวชายเดินนำพวกเขาชุดไปยังเรือนโซ่วสี่ของเหล่าไท่จวิน ตอนที่ทั้งสองเข้าประตูไปก็ใกล้เวลาพลบค่ำแล้ว ทุกคนกำลังหิวกัน พอเห็นนายท่านใหญ่กับคุณชายรองเข้ามาก็รีบลุกขึ้นคารวะ พุดคุยง่าย ๆ ไม่กี่คำ เหล่าไท่จวินก็สั่งตั้งโต๊ะ

เนื่องจากเป็นเทศกาลของสตรี เหล่าไท่จวินจึงอนุญาตให้สะใภ้ทั้งหลายไม่ต้องคอยปรนนิบัติเป็นกรณีพิเศษและให้บ่าวหญิงสูงวัยคอยปรนนิบัติแทน อีเหินยงกับอีไท่ทั้งหลายก็นั่งอีกโต๊ะหนึ่ง นั่งลงแล้วหลี่เมิ่งซีถึงได้พบว่าไม่รู้นายหญิงใหญ่จงใจจัดการหรือไม่ เหล่าไท่จวินนั่งตำแหน่งประธาน ขวามือเป็นนายท่านใหญ่ ซ้ายมือเป็นนายหญิงใหญ่ ตำแหน่งขวามือของนายท่านใหญ่เดิมที่ควรเป็นเซียวจวิน แต่กลับเป็นเซียวจวินที่นั่งอยู่ตรงนั้น ถัดไปเป็นแม่นางน้อยทั้งหลายของคุณชายใหญ่กับคุณชายรอง ส่วนจางชิวนั่งถัดจากนายหญิงใหญ่ เซียวจวินนั่งข้างจางชิวเมื่อเป็นเช่นนี้หลี่เมิ่งซีจึงได้แต่นั่งอยู่อีกด้านของเซียวจวิน กลายเป็นเซียวจวินอยู่ตรงกลางระหว่างนางกับจางชิว เหล่าไท่จวินเองก็ไม่ได้ว่าอะไร

จางชิวเป็นหลานสาวของนายหญิงใหญ่ เรื่องที่นายหญิงใหญ่สนับสนุนจางชิวนั้นหลี่เมิ่งซีเองก็รู้ แต่ที่นางเดาไม่ถูกคือเหตุใดทำที่ที่เหล่าไท่จวินมีต่อจางชิวจึงคลุมเครือถึงเพียงนี้

เนื่องจากมีเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่อยู่ งานเลี้ยงจึงไม่ได้มีการสังสรรค์ครื้นเครง หรือพุดคุยกันอย่างเต็มที่เหมือนที่หลี่เมิ่งซีคิดไว้ก่อนหน้า ทุกคนเพียงแค่มินอาหารไปเสียบๆ โดยเฉพาะอีเหินยงและอีไท่ทั้งหลาย แม้จะพุดคุยก็เป็นการกระซิบเสียงเบา ไม่สนุกเอาเสียเลย

ดื่มสุรากินอาหารกันเสร็จ โต๊ะถูกยกออกไปแล้ว เหล่าไท่จวิน

จึงสั่งให้คนนำขนมฉี่เฉียว น้ำชา สุรา เมล็ดแตง ถั่วลิสง และอาหารอื่นๆ ไปวางในสวนดอกไม้ สมแล้วที่เป็นสกุลสูงศักดิ์ แม้ไม่มีหลอดไฟ เหมือนยุคปัจจุบัน แต่ทั่วทุกมุมสวนล้วนมีโคมไฟส่องสว่างราวกับยามกลางวัน ทุกคนนั่งล้อมวง คุยถึงตำนานเทศกาลฉี่เฉียวกันเสียงค่อย

เหล่าไท่จวินเห็นเด็กๆ ต่างสำรวจมาก บรรยายภาคไม่ครีกรื้อน แม้แต่น้อย จึงพูดกับนายท่านใหญ่ "เจ้าอยู่ที่นี้ เด็กๆ ล้วนไม่กล้าปล่อยตัว ตามสบาย เหน็ดเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ! มีเด็กๆ อยู่เป็นเพื่อนข้าก็พอแล้ว"

นายท่านใหญ่เห็นย่อยแล้วจริงๆ ที่ยังอยู่ก็เพราะต้องการให้มารดา มีความสุข ฟังเหล่าไท่จวินพูดเช่นนี้ เขาจึงลุกขึ้นขอตัว นายหญิงใหญ่ ก็ขอตัวไปปรนนิบัตินายท่านใหญ่เช่นกัน

พอนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่จากไป บรรยายภาคในสวน ก็คึกคักขึ้นมาทันที โดยเฉพาะเชียววุ้นวันกับแม่นางน้อยทั้งห้าที่เริ่ม ทายปริศนาคำกันแล้ว

เชียวอิงบุตรสาวของคุณชายใหญ่ลุกขึ้นมาเอ่ยคำปริศนา "เส้นสายนับพัน เส้นด้ายนับหมื่น ตกลงในน้ำแล้วพลันหายไป"

เชียวซุนลุกขึ้นแย้งตอบ "แสงแดด"

เชียวอิงส่ายหน้า มีคนทายอีกสองคำก็ไม่ถูก หลี่เมิ่งซีเดาได้แล้วว่า เป็นอะไร แต่กลับนั่งเฉยไม่พูด นางคิดว่าเพียงนั่งฟังอยู่เฉยๆ ดีกว่า ออย่าทำตัวโดดเด่นเป็นพอ

เชียววุ้นวันพูดเสียงดัง "สายฝน!"

ครั้นเห็นพี่เชียวอิงพยักหน้า เชียวซุนก็นึกเสียดายจนย่ำเท้าขัดใจ

"นั่นสิ ข้าคิดไม่ออกได้อย่างไรนะ ข้าจะตั้งปริศนาให้ทุกคนทายบ้าง ใครทายถูกจะได้ดอกไม้ดอกนี้ไป" เชี่ยวซุนพุดพลาหงษ์ปิดดอกไม้ดอกหนึ่ง บนโต๊ะขึ้นมา

ทุกคนที่นั่งฟังอยู่หัวเราะครืน

รจนเสียงหัวเราะเงียบลงแล้ว เชี่ยวซุนจึงเอ่ยว่า "ของสิ่งนี้ใหญ่ แต่เบา ท้องเฝ้าแกนกลาง"

เชียววินตะโกนเสียงดัง "โคมไฟ!"

เชียวซุนฟังแล้วย้ำเท้าไม่หยุด ชิงตาใส่ท่านอาสาม มือกำ ดอกไม้ดอกนั้นแน่นไม่ยอมมอบให้

เชียวจวินเข้าไปอุ้มเชียวซุนมานั่งตัก "ข้าช่วยซุนเออร์ตั้งปริศนาข้อหนึ่ง แล้วกัน ปากแหลมยาว กัดหนึ่งคำ เดินหนึ่งก้าว"

เชียววินขบคิดอยู่นาน ก่อนจะส่ายหน้า เชียวซุนมองอาสาม อย่างประกาศศักดิ์ เชียววินจึงใช้มือแยกปากตนเอง ทำหน้าทะเล้น ใส่นาง

จางชีวเอ่ยปาก "เหล็กเสียบเนื้ออย่าง"

เชียวจวินส่ายศีรษะ จางชีวขมวดคิ้วนิ้วหน้า

เห็นทุกคนนิ่งเงียบ หลี่เมิ่งซีจึงอดพุดไม่ได้ "กรรไกร"

เชียวจวินฟังแล้วก็เหลือบมองนางและพยักหน้าเป็นการบอกว่า ถูกต้อง

เชียวซุนเห็นบิดาพยักหน้าจึงยื่นดอกไม้ในมือให้มารดาพลาหงษ์ชิงตาใส่ อาสามที่อยู่ด้านข้าง "มารดาทายถูก ดอกไม้นี้มอบให้ท่าน"

"ซุนเออร์เป็นเด็กดีจริงๆ" หลี่เมิ่งซียิ้มน้อยๆ ส่งสายตาให้จื่อชิว



ไปรับดอกไม้มา

เห็นเที่ยวจ้วงผิงศิระชะให้หลี่เหมิงซื่ออย่างชื่นชม จางซิวก็โผล่สบอารมณ์อย่างมาก กลอกตารอบหนึ่ง พลันนึกขึ้นได้ว่าหลี่เหมิงซื่อเดินหมากไม่เป็น คิดว่าเพลงพิน หมากล้อม ลายอักษร ภาพวาดนางก็คงไม่รู้เรื่องเช่นกัน บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่งจะทำอะไรเป็นบ้างเล่า เกรงว่าคงทำเป็นแต่อาหาร กระมัง หาไม่แล้วไฉนวันทั้งวันจึงเอาแต่วิ่งไปที่ห้องครัว การทลายคำปริศนา จางซิวไม่ถนัด ยามอยู่ต่อหน้าเที่ยวจ้วง นางต้องเสริมจุดเด่นกลบจุดด้อยของตนเอง

คิดเช่นนั้นแล้วนางจึงเอ่ยว่า "ค่าคืนที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของบทกลอนและภาพวาดเช่นนี้จะไม่มียกลอนได้อย่างไร มิสู้พวกเราเอาคืนวันเทศกาลฉีเฉียวเป็นหัวข้อในการแต่งกลอนเป็นอย่างไร ทุกคนแต่งคนละหนึ่งบท สุดท้ายเลือกคนที่ชนะเลิศ พี่สะใภ้เพิ่งแต่งเข้ามาปีนี้ มาร่วมฉลองเทศกาลกับพวกเราเป็นครั้งแรก มิสู้ให้พี่สะใภ้เป็นคนเริ่มแล้วกัน!"

จางซิวเตรียมกลอนไว้หนึ่งบทแล้ว รอให้หลี่เหมิงซื่อแต่งกลอนไม่ได้ นางค่อยยกกลอนของตนเองออกมา ต่อให้หลี่เหมิงซื่อแต่งออกมาได้ส่งเดช ก็เทียบกับกลอนของนางไม่ได้อยู่ดี การทำให้หลี่เหมิงซื่อดูด้อยกว่าตนต่อหน้าทุกคนเช่นนี้ อย่างน้อยเหล่าไท่จวินกับพี่ชายจะได้รู้ว่า บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่งจะเทียบกับนางจางซิวได้อย่างไร!

จางซิวพูดจบก็มองหลี่เหมิงซื่อพลางคิดวาดฝัน

พอทุกคนได้ยินว่าแต่งกลอนก็ปล้นกระตือรือร้น แม่นางน้อยทั้งหลาย ทุ่มมือไปมาอย่างตื่นเต้น ขาดเพียงไม่ได้กระโดดขึ้นมาเท่านั้น สาวใช้

ก็ออกไปเตรียมหมึกกับพู่กันแล้ว

เชียววุ้นพูดต่อ "ใช้ พี่สะใภ้รองยอดเย็บมทั้งการทำอาหารและ แต่งคำกลอน คือนี่พี่สะใภ้รองจะต้องเป็นคนแรกที่คว่ำรางวัลใหญ่มาให้ได้ กระทั่งโยนกระเบื้องล่อหยก\* ไปก็ไม่มีใครต่อได้"

ฟังคำพูดของเชียววุ้นแล้ว จางซิวก็ขมวดคิ้ว นางไม่ชอบ ให้มีใครเอ่ยชมหลี่เมิ่งซีต่อหน้าเหล่าไท่จวินกับเชียวจวิน แม้แต่คำเดียว ก็ไม่ได้

เชียวจวินเหลือบมองหลี่เมิ่งซี เขาไม่คิดเช่นกันว่านางจะ แต่งกลอนเป็น แต่งงานกันมานาน หากนางแต่งกลอนได้คงแสดงฝีมือออกมา เพื่อประจบเอาใจเขานานแล้ว ยังจะริรองจนบัดนี้อีกหรือ แม้แต่เดินหมาก ยังเดินไม่เป็น แล้วจะแต่งกลอนเป็นได้อย่างไร ฟังคำพูดของจางซิวแล้ว เขาก็นั่งขมวดคิ้ว ลอบคิดว่าจางซิวทำเกินไปจริงๆ เห็นเชียววุ้นเออออ ตามไปด้วยจึงซิ่งตาใส่น้องชายอย่างขุ่นเคือง เชียววุ้นรู้ได้อย่างไรว่า หลี่เมิ่งซีแต่งคำกลอนได้ยอดเยี่ยม เห็นชัดว่าร่วมมือกันกลั่นแกล้งนางอยู่ ขณะขบคิดว่าจะช่วยหลี่เมิ่งซีแก้ไขสถานการณ์อย่างไร เสียงของ จื่อชิวก็ดังมา "สะใภ้รองแค่พูดมาก็พอ บ่าวจะเขียนให้ท่านเองเจ้าคะ"

จื่อชิวรู้ฝีมือการคัดอักษรของสะใภ้รองของตนดี ด้วยเกรงว่า ความจะแตกจึงรีบรับกระดาด พู่กันกับหมึกที่สาวใช้ส่งให้ นำมาวางบนโต๊ะ และหันไปมองสะใภ้รอง

เชียวจวินตัวตวยตายใส่จื่อชิวอย่างเย็นชา สาวใช้ผู้นี้ช่างไม่รู้อะไร ควรไม่ควรเสียเลย เวลานี้ไม่รู้จักปกป้องเจ้านายของตนยังจะมาเพิ่มความ

\* โยนกระเบื้องล่อหยก เป็นสำนวน หมายถึงใช้ความคิดเห็นหรือผลงานที่ยังไม่โดดเด่นของตัวเองดึงดูดให้ผู้อื่น แสดงความคิดเห็นหรือผลงานที่ดีกว่าออกมา

วุ่นวายอีก! ไม่รู้เหตุโดยยามนี้เชียวจวินเห็นคนทั้งลานแล้วรู้สึกขัดหูขัดตาไปหมด เขาได้แต่นั่งหน้าโต๊ะมันขมวดคิ้วมุ่นอยู่ด้านข้าง

หลี่เมิ่งซีฟังคำพูดของจางซิวกับเชียวววินแล้วขมวดคิ้ว นางแต่งกลอนไม่เป็นจริงๆ โดยเฉพาะกลอนตามหัวข้อเช่นนี้ ยิ่งต้องมีพวกท่งทำนองและเสียงสัมผัสด้วยแล้ว นางที่เป็นคนยุคปัจจุบันเคยเรียนของพวกนี้ที่ไหนเล่า

จางซิวเห็นหลี่เมิ่งซีขมวดคิ้วแน่นก็ตั้งใจจนหัวใจดวงน้อยแทบจะกระดอนออกมา นางจ้องหน้าหลี่เมิ่งซีด้วยดวงหน้าแดงเรื่อเพราะความตื่นเต้น รอให้อีกฝ่ายแสดงความขายหน้าออกมาเท่านั้น

หลี่เมิ่งซีก้มหน้าคิด ก่อนจะคิดกลอนบทหนึ่งออกมาได้จริงๆ ซาดิก่อนรู้สึกความหมายงดงามมาก นางจึงจดจำเอาไว้ แม้การลอกเลียนผลงานของผู้อื่นจะน่าละอาย แต่เวลาเช่นนี้ไม่อาจพูดถึงเรื่องมีหรือไม่มีคุณธรรมอีกแล้ว ดังนั้นจึงเอ่ยปากท่องออกมา "ก่อนเมฆหลากรูปทรงดาวส่งความคิดถึง ข้ามผ่านสายธารสีเงินไกลโพ้น พบพานเพียงหนึ่งคราในคำคืนฤดูสารท ล้ำค่ายิ่งกว่าเคียงคู่ทุกคืนวันแต่ไร้ใจ ความรู้สึกอ่อนโยนดุจสายน้ำ ยามได้พบกันดุจความฝัน ยามพรากจากมิอาจเหลียวมองสะพานนกกางเขน ขอเพียงสองใจพันผูกนิจนิรันดร์ ใยมืดอยู่เคียงคู่ทุกวันคืน\*!"

หลี่เมิ่งซีท่องจบ จื่อซิวก็ตวัดพู่กันเขียนเสร็จพอดี

"ขอเพียงสองใจพันผูกนิจนิรันดร์ ใยมืดอยู่เคียงคู่กันทุกวันคืน! เนื้อหายอดเยี่ยมโดยแท้ เทียบกับบทกลอนของพี่สะใภ้รองแล้ว กลอนของ

\* บทกลอน 'สะพานนกกางเขน ก่อนเมฆหลากรูปทรง' ประพันธ์โดยจินกวน กวีสมัยช่งเหนือ เนื้อหาบรรยายถึงตำนานความรักระหว่างหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าในเทศกาลฉีเจียว

อภิวินาศช่างด้อยยิ่งนัก ทั้งไปเสียดีกว่า!" เขียวอภิวินาศพบบทกลอนของ หลี่เมิ่งซีแล้ว เขาก็ฉีกกลอนของตนเองที่เขียนได้ครึ่งหนึ่งทิ้ง มองหลี่เมิ่งซี ด้วยสีหน้าชื่นชม เขาเลื่อมใสที่สะใภ้รองผู้นี้จากใจจริง น่าเสียดาย ไฉน นางจึงต้องมาอยู่กับพี่รองผู้ไม่รู้จักรหัสนฤณอมสตร์เช่นนี้ด้วย

เขียวอภิวินาศตะลึงไปเช่นกัน เขามองหลี่เมิ่งซีด้วยสายตาชื่นชม เมื่อครู่เขาก็ร่างกลอนไว้ในใจแล้ว กำลังจะออกหน้าคฤหาสน์สถานการณื ให้นาง ถึงอย่างไรหากนางแต่งไม่ได้ เขาก็ต้องเสียหน้าไปด้วย คิดไม่ถึงว่า เพียงชั่วพริบตา นางจะแต่งกลอนออกมาได้ อีกทั้งกลอนของเขายังงดงาม ไม่ถึงหนึ่งในสิบของนางด้วยซ้ำ

ตอนที่เข้ามาในห้องโถงพร้อมนายท่านใหญ่ นั้น ท่ามกลาง หม่อมหลวงบุปผาเหล่านี้เพียงมองปราดเดียวเขาก็เห็นนางที่ไม่แต่งหน้าแล้ว ความเรียบง่ายของนางดูไม่เข้ากับบรรยากาศครึกครื้นในห้องนี้เลย แต่ก็เพราะความไม่เข้ากันนี้เองทำให้ในใจเขาเหมือนเห็นทิวทัศน์ อันเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่ง ดูคล้ายไปเหอบริสุทธ์สูงส่ง เต็มโตขึ้น อย่างงดงาม ชูช่อตระหง่านอยู่ตรงนั้น เวลานี้ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่านางเป็นสตรีเก่งกาจที่ปกปิดความสามารถของตนเองไว้

เขามองนางไม่ออกมากขึ้นทุกที สตรีที่ดูเหมือนหมอก ฝน และลมเช่นนี้ มักให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปในช่วงเวลาที่ต่างกัน มีทั้งตื่นเต้นมีทั้งโกรธ มีทั้งคาดหวังมีทั้งอ้างว้าง ที่มากยิ่งขึ้นกว่ายังคงเป็นความปรารถนา ยามเผชิญหน้ากับสตรีผู้นี้ เขาบังเกิดความรู้สึกที่ไม่อาจควบคุมสถานการณ์ได้

ยามนี้จางชิวชบเขี้ยวเคี้ยวฟันยิ่งนัก คิดไม่ถึงว่าตนจะเปิดโอกาส ให้หลี่เมิ่งซีแสดงความโดดเด่นอย่างเต็มที่เสียได้ ครั้นนี้นับว่าปล่อยให้นาง

คว่ำรางวัลใหญ่ไปได้จริงๆ สายตาที่เขยิวจวินมองหลี่เมิ่งซีเหมือนมีดที่ปักลงกลางใจ ทำเอาตนอยากถลกหนังหลี่เมิ่งซีทั้งเป็น

ครั้นเห็นทุกคนทำหน้าที่เลื่อมใสหลี่เมิ่งซี จางซิวพลันตระหนกและรู้สึกว่าจะต้องรีบเบี่ยงเบนความสนใจของเขยิวจวินให้ได้ ไม่อาจปล่อยให้ทุกคนชื่นชมหลี่เมิ่งซีเช่นนี้อีกต่อไป

ยามนี้ไม่อาจแต่งกลอนได้แล้ว บทกลอนที่ตนเตรียมมานั้นด้อยกว่าของหลี่เมิ่งซี จางซิวถลอลงตาไปมา เมื่อหัวข้อสนทนาเริ่มเบี่ยงเบนไปจึงเอ่ยว่า "พีสะใภ้แต่งกลอนนับว่าไพเราะอยู่ แต่มีกลอนไร้พินก็เหมือนมีสุราไร้เพลง ไม่สนุกครึกครื้นเลยสักนิด ซิวเอ๋อร์จึงขอมอบบทเพลงหนึ่งให้ทุกท่าน เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศ" พูดจบโดยไม่รอให้ทุกคนเอ่ยปาก จางซิวก็รับพินที่ปักขึ้นถืออยู่วางลงบนโต๊ะ ดัดสองสามทีเพื่อทดสอบเสียงก่อนจะบรรเลงเพลงออกมา

ฝีมือบรรเลงพินของจางซิวยอดเยี่ยมโดยแท้ เพียงบรรเลงไม่นานก็ประสบความสำเร็จในการดึงความสนใจของทุกคนแล้ว รอบด้านพินเงียบมีเพียงสายลมอ่อนยามค่ำคั่นกับเสียงพินที่ไหลลื่นของจางซิวสะท้อนไปมาในอากาศ เขยิวจวินค่อยๆ หลงไหลไปกับเสียงพิน

หลี่เมิ่งซีเห็นเขยิวจวินฟังอย่างลุ่มหลง รู้สึกว่าผู้อื่นจึงจะเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน นางอยู่ตรงนี้นับเป็นส่วนเกินโดยแท้ ยิ่งงวนมาทั้งวันนางเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้าจึงลุกขึ้นเงียบๆ และบอกกล่าวกับเหล่าไท่จวินเมื่ออีกฝ่ายผงกศีรษะอนุญาตแล้ว นางจึงค่อยพาจิวซิวกับคนอื่นๆ ถอยออกไปเงียบๆ

บทเพลงจบลงไปเนิ่นนาน ทุกคนจึงได้สติ เอ่ยชมติดๆ กันว่าดี

แม้แต่เหล่าไท่จวินยังชมจางซิวไม่หยุดว่ามีไหวพริบและความสามารถ  
จางซิวเห็นเซียวจวินผงกศิระชะชื่นชม ในที่สุดนางก็พุดลมหายใจ ครั้งนี้  
นางชนะแล้ว

กลิ่นหอมอ่อนจางซิวหนึ่งพัดมาปะทะจมูกของเซียวจวิน เขา  
สูดดมทีหนึ่งและถาม "ซุนเออร์พกเครื่องหอมอะไรไว้กับตัวหรือ เหตุใด  
ถึงได้หอมถึงเพียงนี้"

"บิดา เป็นของสิ่งนี้เจ้าคะ ถูงผู้นี้มารดาเป็นผู้มอบให้ มีกลิ่นหอม  
แปลกพิเศษ ซุนเออร์ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ซุนเออร์ชอบมาก บิดา  
ลองดมดูสิเจ้าคะ"

เซียวจวินรับถูงผ้าจากซุนเออร์มาดม เป็นกลิ่นที่เขาไม่เคยพบเจอ  
มาก่อน น่าจะเป็นกลิ่นหอมหลายกลิ่นผสมรวมกัน กลิ่นเจือจางคล้ายมี  
คล้ายไม่มี เป็นกลิ่นบริสุทธิ์ที่ให้ความรู้สึกสงบมั่นคง

อันที่จริงเครื่องหอมที่หลิเม็งซีผสมให้พวกเด็กๆ มีฤทธิ์ทำให้หลับสบาย  
อยู่แล้ว

เซียวจวินมีนิสัยชอบเครื่องหอมแปลกๆ วันนี้เมื่อพบเข้าแล้ว  
เขาก็แทบอยากจะขอลูงหอมจากบุตรสาวมาเป็นของตนเอง ซี้เออร์  
มีเครื่องหอมที่หอมถึงเพียงนี้กลับไม่นำมามอบให้เขา นางไม่รู้หรือว่า  
เขาชอบกลิ่นหอมพวกนี้อยู่แล้ว คิดถึงกลิ่นหอมในเกี้ยวเมื่อวันก่อนที่ทำให้  
เขาใจสัน เมื่อหันไปมอง ไหนเลยจะเห็นเงาของผู้ที่มีใบหน้าเป่ลาเป่ลือย  
เป็นธรรมชาติอีกเล่า ในใจจึงอดรู้สึกผิดหวังไม่ได้ ราวกับของสำคัญมาก  
ชิ้นหนึ่งสูญหายไป

หลี่เมิ่งซีพาจื่อชิวกลับเรือนปีกตะวันออก เนื่องจากดื่มสุราเข้าไป นางจึงคร่ำครวญคร่ำใจเล็กน้อย มองชนมฉีเดี่ยวที่ตัวเองทำกับมือ แล้วบังเกิดความคิด นึกถึงตำนานการอธิษฐานขอพร จึงสั่งให้พวกจื่อชิว ยกโต๊ะยาวออกมาตั้งในลาน ยกชนมฉีเดี่ยว น้ำชา และสุราออกมา ก่อนจะวางเชิงเทียนและกระถางธูป จากนั้นจึงจุดธูปเทียน สั่งสาวใช้ทั้งหลาย ให้ถอยออกไปและปิดประตูเรือน

หลี่เมิ่งซีหยิบเข็มกับด้ายที่เตรียมไว้ออกมา จับด้ายให้ตรงกับรูเข็ม หลับตาลงกลางอธิษฐาน "สวรรค์เบื้องบน ข้าหลี่เมิ่งซีไม่ขอความร่ำรวย ขอเพียงได้ออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวอย่างปลอดภัย ขอให้ชาตินี้ได้พบคู่ครองที่ดี ได้ใช้ชีวิตเหมือนหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า ทั้งชีวิตมีเพียงคนสองคน หากความปรารถนาเป็นจริงได้ ขอให้ร้อยด้ายเข้าเข็มในครั้งเดียว"

พูดจบก็ลืมตามองเข็มและด้าย

ว่างเปล่า!

ด้ายไม่ผ่านรูเข็ม หลี่เมิ่งซีตะลึงมองเข็มกับด้ายในมือ นางรู้สึกกลัดกลุ้มไปชั่วขณะหนึ่ง เศร้าใจเกินจะบรรยาย แม้นางจะเตรียมใจ ออกจากคฤหาสน์มาตลอด แต่นางรู้ว่าในยุคโบราณที่บุรุษสูงศักดิ์สตรีต่ำต้อย อีกทั้งนางก็ถูกประทับตราสกุลเซียวแล้ว การจะออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ยากแสนยาก

หรือว่าชีวิตนี้นางถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องอยู่กับตะเกียงและพระพุทธรองค์ตามลำพัง ในใจบังเกิดความสิ้นหวัง นางไม่ยินยอมหรือจะหลี่เมิ่งซีแห่งนี้มองท้องฟ้า เมื่อครู่ท้องฟ้ายังโปร่งโล่งเต็มไปด้วยดวงดาว

บัดนี้กลับมีเมฆครึ้มลอยล่อง บดบังจันทร์เสี้ยวไว้จนเลื่อนราง ความมืดดันจากการต้องอยู่ในคฤหาสน์สกุลเขียวมานานจนกลายเป็นความเก้บกด พลันระเบิดออกมา โทสะพุ่งขึ้นสมอง นางมองท้องฟ้าพลางตะโกนอย่างเดือดดาล "สวรรค์! ท่านตาบอดหรือไร ข้าหลี่เมิ่งซีเป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนดวงหนึ่ง เดินทางมายังตำ้เพียงลำพัง ปราศจากญาติมิตร ถูกบังคับให้แต่งงานเสริมมงคลแทนลูกภรรยาเอก ในเมื่อสกุลเขียวมีคำสอนของบรรพบุรุษ ลูกอนุไม่อาจเป็นภรรยาเอกของประมุขสกุลเขียวได้ ข้าหาได้ตั้งใจจะฝ่าฝืน ยิงมิได้ปรารถนาความมั่งคั่งของสกุลเขียว ขอเพียงวันใดที่ถูกหย่าแล้วข้ายังสามารถจากไปได้อย่างปลอดภัย สามารถหาคู่ครองที่ดีได้ ใช้ชีวิตผัวเดียวเมียเดียวไปชั่วชีวิตก็พอ คำร้องขอนี้มากเกินไปหรือ ไฉนท่านจึงไม่อนุญาตเล่า!"

หลี่เมิ่งซีใช้นิ้วชี้ท้องฟ้าและคาดคั้น "สวรรค์เบื้องบน พระพุทธองค์ตรัสว่าสรรพชีวิตในโลกนี้เท่าเทียมกัน แล้วไฉนจึงมีคำกล่าวที่ว่าบุรุษต่างใหม่ได้ ภรรยาไม่อาจมีสองสามี ในเมื่อคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเขียวไม่ยอมรับซ้ำ เหตุใดข้าจึงไม่อาจเรียกร้องขอการหย่าและไปหาคู่ครองใหม่ อะไรกัน ขณะที่เรามีสามภรรยาสี่อนุได้ ข้ากลับต้องเฝ้าตะเกียงในอารามไปชั่วกับชั่วกัลป์ นี่คือโชคชะตาที่ท่านพูดถึงหรือเดิมที่ชายหญิงควรเท่าเทียมกัน แต่ท่านกลับทำให้บุรุษสูงศักดิ์สตรีต่ำต้อยต้องการเอาเปรียบสตรี ท่านไม่ได้ถูกสตรีเลี้ยงดูมาหรือ! สวรรค์ไม่ยุติธรรมไม่เป็นกลาง ไม่เถรตรง ข้าหลี่เมิ่งซีไม่พอใจ ไม่ยินยอม ไม่ยอมรับ ในเมื่อวันนี้สวรรค์ไม่ทำตามคำขอของข้า ข้าหลี่เมิ่งซีสาบานว่าจะไม่เชื่อว่าสวรรค์มีตาอีก ชีวิตของข้าขึ้นอยู่กับข้า หาได้ขึ้นอยู่กับสวรรค์!"



ระหว่างร้องดาอย่างโมโห ไม่รู้ว่าท้องฟ้ามีเมฆดำจับกลุ่มกัน ตั้งแต่เมื่อใด จู่ๆ ก็มีสายฟ้าพาดลงมา เกิดเสียงดังครืนคราน ทำให้หลี่เมิ่งซีที่กำลังโมโหได้สติ

ให้ตายสิ สวรรค์ นี่ท่านคงไม่คิดจะฆ่าข้าจริงๆ กระมัง! แค่นั่นไม่กี่คำเท่านั้น ข้าไม่ได้คืบขี้จริงๆ สักหน่อย ท่านถึงได้ส่งสายฟ้ามาลงทัณฑ์ข้า!

สายฝนที่กระหน่ำเทลงมาดับเพลิงโทสะในใจหลี่เมิ่งซี หัวใจนางค่อยๆ สงบลง หลี่เมิ่งซียืนอยู่กลางสายฝนและพบว่าเวลาสวรรค์พิโรธนั้น น่ากลัวยิ่งกว่าคุณชายรองสกุลเซียวของนางมากนัก ทางที่ตือย่าทำให้สวรรค์พิโรธเลยจะดีกว่า 'ข้อห้ามสตรี' ระบุไว้มีไซ่หรือ 'ฝึกตนให้อ่อนน้อม โอนอ่อนหลีกเลียงความรุนแรง'

หลังถูกลมฝนชะล้าง โทสะในอกของหลี่เมิ่งซีก็สงบลง หัวใจนางเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ทว่าการอธิษฐานขอพรในวันนี้ก็ได้กลายเป็นเงามืดที่ไม่อาจขจัดออกไปจากใจนางได้อีก

หลังเทศกาลฉีเจี๋ยผ่านไป เชียวจวินที่ร่างกายฟื้นตัวเต็มที่แล้วก็ยิ่งง่วนกว่าเดิม เขามักออกจากบ้านแต่เช้าตรู่และกลับค่ำมืด จำนวนครั้งที่จางชีวมาเยือนเรือนเซียวเซียวก็น้อยลง ยามที่มาก็มักจะสู้รบตบมือกับเหล่าอี่เหนียง

เมื่อเชียวจวินไม่อยู่เรือน จางชีวย่อมคร่ำครวญที่จะมาด้วย นางมักใช้เวลาส่วนใหญ่พะเน้าพะนอเอาใจเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ ด้วยรู้ว่าการจะเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเซียว สองคนนี้มีมีความสำคัญอย่างมาก

แม้จางชีวจะไม่มา แต่เชียวจวินก็ยังคงพักอยู่ในเรือนกลาง น้อยครั้ง

ที่จะไปค้างคืนที่เรือนต่างๆ วันนี้เซียวจวินกลับมาแต่หัววัน สิ่งคนตามหลี่เหมิงซีมาพบและให้นางจัดเตรียมสัมภาระ เขาจะออกจากบ้านประมาณหนึ่งสัปดาห์ หลี่เหมิงซีไม่รู้ว่าในโรงเตี๊ยมยุคโบราณมีสิ่งของครบครันเหมือนในโรงแรมห้าดาวยุคปัจจุบันหรือไม่ แต่ตรงไปเช็กอินก็พอความเคยชินในชีวิตประจำวันของเซียวจวินนางยังไม่รู้ พอคิดจะซักถามสักหน่อย แต่เมื่อเห็นใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของเขาแล้ว คำพูดที่มาถึงปากก็ถูกกลืนกลับลงไป สุดท้ายก็สั่งให้คนไปตามหวังอี่เหนียงมาและให้อีกฝ่ายไปจัดเตรียม

หวังอี่เหนียงฟังแล้วมองหลี่เหมิงซีอย่างไม่เข้าใจ โอกาสอันดีที่จะได้ใกล้ชิดคุณชายรองเช่นนี้ ไฉนสะใภ้รองจึงให้นางเป็นคนทำเสียได้

เซียวจวินออกเดินทางไกล เรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจหลี่เหมิงซีมานานก็กลับมาโอดแค้นอีกครั้ง นางอยากออกไปเดินเล่นนอกคฤหาสน์นานแล้ว เพียงแต่ยังไม่มีโอกาส เซียวจวินออกจากคฤหาสน์นานหลายวัน นี่เป็นโอกาสอันดีที่หาได้ยากยิ่ง!

หลี่เมิ่งซีก็คิดว่าดีมาดีตอน... ร้ายมาบางก็จจะร้ายตอบเป็นเท่าทวี  
ความปรองดองของสามีภรรยาคือต่างคนต่างอยู่

เมื่อการทำให้สามีหลงรักไม่ใช่เป้าหมายในชีวิตของหลี่เมิ่งซีอีกต่อไป  
การอยู่ในสกุลเซียวไต้ได้อย่างสงบสุขที่สุดคือการประจบเหล่าไท่จวินเอาไว้  
และต้องคอยรับมือกับแม่สามี และ ‘จางซิว’ ญาติสาวคนสนิทของเซียวจวิน  
ผู้ที่มุ่งหวังกับตำแหน่ง ‘ภรรยาเอก’ ของนางจนดวงตาเป็นประกาย  
ทั้งหากทุกหนทางมากลั่นเกลี้ยง  
ทางหนึ่งนางก็สร้างตัวตน ‘หลี่เมิ่งถาน’ เพื่อเป็นเจ้าของร้านยาฮั่นซุนขึ้นมา

จวบจนถึงวันที่หลี่เมิ่งซีได้มีโอกาสหนีไปท่องเที่ยวที่ภายนอก  
ที่นั่นนางถูกระบายกับชายแปลกหน้าถึงขั้นสาบานเป็นพี่น้องต่างเซ่กับ  
นางถึงกับวาดฝันไว้ว่า...  
จะดีเพียงใดหนอหากในวันหน้านางมีอิสระได้ออกเดินทางร่วมกับพี่ชายผู้นี้!

Jamsai Customer Care

ดูแลนักอ่านด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

[www.jamsai.com](http://www.jamsai.com)

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2377-8



9 786160 623778

ราคา 339 บาท